

SIHIR I ZAVIST

● Muhammed M. Šaravi

Muhammed M. Ša'ravi

Sihir i zavist

Mostar, 2006.

Prvo poglavlje

Tajne sile u kosmosu

Uzvišeni Allah stvorio je univerzum i postavio principe po kojima se on održava. I sve što je u univerzumu ima svoje principe i pravila po kojima on funkcionira.

Čovjek, isto tako, ima sistem koji odgovara njegovoj ulozi i mjestu koje mu pripada u ovozemaljskoj egzistenciji.

Sve što je u funkciji pribavljanja koristi čovjeku također ima svoja pravila po kojima se upravlja kada je u pitanju.

Uzvišeni je u kosmosu učinio neke pojave mogućim i realnim bez utjecaja čovjeka, dok je druge učinio mogućim i zbiljnim tek uz djelovanje čovjeka kao činioca. U primjer prvih ubrajamo one pojave koje bez ikakve naknade daruju čovjeku obilje svojih blagodati, kao što su sunce, mjesec, zvijezde, vjetar, kiša...

U primjer drugih pak spadaju one pojave koje se realiziraju tek onda kada se ispuni uzročno-posljedični slijed događanja na Zemlji, a to znači da ako prethodno poduzmeš trud, i ostvarit ćeš rezultat, a ukoliko izostane taj tvoj angažman, nećeš ništa dobiti.

Tako, naprimjer, ukoliko se potrudiš u obradi zemlje i odabereš kvalitetno sjeme za sjetvu, dobit ćeš unosnu žetvu.

Međutim, ako je ne budeš kvalitetno obrađivao, ostavljajući je bez tvog kultiviranja, onda nećeš imati ništa od nje.

Isto tako, da bismo došli do nalazišta minerala i ruda u dubinama planina, potrebno je formirati rudnike, i tek tako doći do rudnog blaga. Ali, ako ništa ne poduzmemo na tom planu, onda nećemo doći u posjed tog blaga. I to je slučaj sa svim drugim pojavama u životu, tj. potrebno je da izvršiš sve pripreme kako bi došao do rezultata.

Ovo naprijed kazano važi u svijetu ljudske populacije. Međutim, pored ljudi, egzistiraju i neka druga stvorenja u čijem svijetu ne važe pravila i principi koji važe za ljude.

Za džina, naprimjer, s obzirom na materiju od koje je stvoren, a to je vatra, važe druga pravila. Pa tako, recimo, on je u stanju proći kroz zid, pojaviti se u bilo kojem obliku, jer za njega važe druga pravila i zakonitosti.

Meleki su pak stvoreni od svjetlosti, i za njih važe druga pravila koja im omogućuju da obavljaju svoju funkciju uspinjanja na nebo i ponovnog silaska na Zemlju. Naravno, sve je to moguće Allahovom odlukom, a na temelju sistema koji je uspostavio i koji važi u svijetu meleka. Kada je riječ o materiji, razumu je u potpunosti otvoren prostor istraživanja i otkrivanja znamenja koje je Uzvišeni Allah rasprostro po Zemlji. Razumu je ostavljen prostor da preko posmatranja i eksperimenta otkriva te znakove. Međutim, domen razuma zaustavlja se kod vanjskih, materijalnih pojava u univerzumu, dok sve ono što je izvan granica materije ne može biti predmet razumskog istraživanja, već se informacije o tome moraju uzeti od Onoga Koji nas je obavijestio o tom nevidljivom svijetu.

Gajb, nevidljivi svijet, jeste područje koje Uzvišeni nije učinio predmetom istraživanja razuma. Pa tako, recimo, o svijetu meleka, razum nas ne može izvijestiti, niti nam

predočiti konkretan opis i oblik meleka. Nije nam u stanju reći koji je to sistem življenja kojem podliježu, koliki je njihov životni vijek, kao i brojna druga pitanja?

Isti je slučaj s džinima, svejedno radilo se o pokornima, ili pak o onim nepokornima, a to su šejtani, koji ne prihvataju Božiji zakon.

Ljudski razum nije u stanju pružiti nam informaciju ni o ovim stvorenjima. A evo kako nam Uzvišeni Allah daje sliku strahota džehennemske patnje i upoznaje nas sa zekkum-drvetom koje će biti hrana stanovnika Džehennema:

**To je drvo koje će usred Džehennema rasti;
plod će mu poput glava šejtanskih biti.¹**

(Es-Saffat, 64-65)

Uzvišeni se u predočavanju strahota Džehennema poslužio primjerom šejtanskih glava, koje, iako niko od nas svojim očima nije vidio, izazivaju u čovjeku strah i nelagodu.

U prilog tome svjedoči i činjenica da ukoliko dovedeš više slikara i zatražiš od njih da ti naslikaju šejtana, svaki će predočiti različitu verziju šejtanovog lika. Međutim, iako će njihove vizije izgleda šejtana biti u potpunosti različite, svi će oni u svojim slikama ukazati da je njegov izgled zastrašujući i grozan.

Uzvišeni nam želi predočiti svu strahotu džehennemske patnje, te koristi riječi

...poput glava šejtanskih...

koje imaju za cilj izazvati jezu, i unijeti strah od kazne Allahove, Njemu se utječemo, u srce onoga ko ih prouči.

¹ Prilikom prevođenja kur'anskih ajeta na bosanski jezik koristili smo prijevod rahmetli profesora Besima Korkuta.

Šta je to skriveno od nas

Na temelju predočenog, zaključujemo da postoje pojave i stvorenja s kojima nas Uzvišeni Allah nije upoznao, niti je učinio sposobnim razum da pronikne u taj nevidljivi svijet. O tom svijetu, neophodno je, dakle, da prihvatimo ono čemu nas je podučio Allah Uzvišeni, Koji je to stvorio, i isključivo On poznaje sistem po kojem taj svijet funkcionira. U tom kontekstu, u Kur'anu se navodi sljedeći ajet:

Ja nisam uzimao njih za svjedoke prilikom stvaranja nebesa i Zemlje ni neke od njih prilikom stvaranja drugih i za pomagače nisam uzimao one koji na krivi put upućuju.

(El-Kehf, 51)

Iz ajeta zaključujemo da je proces stvaranja nebesa, Zemlje i čovjeka tajna i nepoznanica za nas, stoga niko nema pravo otvarati raspravu u tim, zaključenim stvarima, jer nas na taj način odvodi od istine.

Pa, ukoliko počne neko raspravljati o sistemu po kojem djeluju džini i meleki, te otvarati rasprave o stvaranju svijeta i čovjeka, a sve to protivno onome što nas je Uzvišeni o tome obavijestio, treba samo zatražiti da nam predoči argumente u prilog održivosti svojih "tvrdnji".

Zato, ukoliko to budu samo pretpostavke i nagađanja, to treba u potpunosti odbaciti, a ako bude riječ o teoriji, koja ima materijalni dokaz, onda to treba uzeti u obzir i razmotriti.

Nekada, da bi dokazali održivost neke teorije, ljudi se koriste i lažnim argumentima. Tako su naučnici sa Univeziteta "Kalifornija" u Sjedinjenim Američkim Državama, prije nekoliko godina, objavili da su pronašli nedostajuću kariku u lancu koja "dokazuje" da čovjek vuče svoje korijene od majmuna. A kada im je postavljeno pitanje šta je njihov dokaz u prilog tome, rekli su da su prilikom iskopavanja pronašli lobanju koja je ljudska, ali je njena vilica majmunska. Također, objavili su da su pronašli lobanju majmuna, koja sadrži u sebi vilicu čovjeka. Pa su, tako, ovi naučnici tvrdili da su "otkrili" jedinu neotkrivenu kariku u lancu koja potvrđuje Darwinovu teoriju evolucije. U javnosti je objavljena i vijest da je ove lobanje spomenuti univerzitet otkupio od jednog naučnika, geologa, po cijeni od deset miliona dolara.

Međutim, kada su ove lobanje od meritornih stručnjaka stavljene na ozbiljnu naučnu analizu, najvećeg nivoa, otkrivena je prevara. Ispostavilo se da je spomenuti naučnik, geolog, s velikom preciznošću, uspio spojiti lobanju čovjeka i vilicu majmuna, kao i lobanju majmuna i vilicu čovjeka, a što u svojoj prvoj analizi Kalifornijski univerzitet nije uspio otkriti.

Prema tome, ovaj predloženi materijalni dokaz u prilog održivosti Darwinove teorije evolucije suprotstavljen je kur'anskoj verziji stvaranja čovjeka.

Dakle, bila je riječ o lažnom argumentu koji je pripremio spretni varalica, a čiji je cilj bio prevariti cjelokupno čovječanstvo.

A kada bi se razum povinovao i pokorio pred onim što je kazao Uzvišeni Allah u vezi s navedenim temama, mnogo bi sebi olakšao i rasteretio se brige oko istraživanja koje, na kraju, neće donijeti nikakav rezultat.

Sva istraživanja izvan okvira materije predstavljaju samo obična nagađanja koja ne posjeduju čvrste argumente, pa nas i ne mogu odvesti do istine.

Postojanje i znanje

Uzvišeni Allah, kao Stvoritelj univerzuma, neke je pojave u njemu učinio pojavnim i dostupnim, dok je druge učinio skrivenim i nedostupnim.

Svi ljudi na Zemlji, bez izuzetka, susreću se svakodnevno s ovim vidljivim pojavama koje zdrav razum ne može negirati i polemizirati u vezi s njima.

Međutim, nevidljive pojave i stvari, koje imaju neku svoju ulogu i važnost, ne možemo otkriti bez Allahove dozvole.

Ako bismo željeli objasniti značenje ovih nepoznatih, skrivenih pojava, poslužiti ćemo se sljedećim primjerom: očito je da postoji velika razlika između postojanja neke pojave i potpune spoznaje o njoj, pa tako određena pojava može postojati i imati utjecaja na naš život, a da mi nismo u stanju otkriti to. Štaviše, mi često negiramo uopće postojanje nečega, iako nam je Uzvišeni dao veliki broj dokaza u prilog činjenici da nepostojanje spoznaje o određenoj pojavi ne znači apriori da ona i ne postoji.

Razmislimo li pak o dometima na polju ljudske kulture i civilizacije, pronaći ćemo mnogo dokaza u prilog održivosti naprijed navedene tvrdnje. U suštini, cjelokupno ljudsko

saznanje i otkrića na polju nauke pokazuju nam da su te novootkrivene pojave postojale odvajkada, a da su one postale čovjeku općepoznate i upotrebljive tek nakon što su otkrivene.

Možda su bakterije, ta sićušna stvorenja, koja napadaju organizam čovjeka, usljed čega on slabi, dobija povišenu temperaturu, pojavljuju se otekline na njegovom tijelu, mijenja se boja njegove kože, i on osjeća veliki bol, najjednostavniji primjer za to.

Sve ove promjene inicira to jedno sićušno, neprimjetno stvorenje, koje egzistira u univerzumu.

Pitanje, na koje tražimo sada odgovor, glasi: da li su virusi i bakterije stvorenja koja egzistiraju od modernog doba, ili su ona prisutna od postanka svijeta?

Naravno, ona su postojala od početka života na Zemlji, ali mi nismo otkrili njihovo postojanje, pa su tako djelovala na organizam čovjeka, koji je nekoć mislio da je slabost njegovog organizma posljedica zlih duhova koji su ušli u njega, a ne posljedica ulaska bakterija i virusa, što će tek kasnije otkriti. U prošlosti, čovjek se pokušao riješiti tih zlih duhova udaranjem štapom po tijelu i na druge načine. Potom nam je Uzvišeni Allah otkrio svijet virusa, pa smo saznali o ovim stvorenjima više informacija, kao naprimjer da imaju svoj životni vijek, da se povećava njihov broj razmnožavanjem, kao i to da je moguće boriti se protiv njih upotrebom nekih vrsta lijekova.

Tako na polju medicine postoje brojne knjige o mikrobima i njihovom životu, a to otvara prostor za pitanje: da li su oni postojali i ranije, prije nego što smo mi došli do otkrića da postoje? Da li su ova stvorenja izvršavala svoju funkciju i prije nego što smo ih mi otkrili?

Odgovor je, naravno, potvrđan na oba, ova pitanja.

Nemogućnost naše spoznaje o ovim i brojnim, drugim stvorenjima ne znači da ona nisu postojala i da nisu vršila funkciju za koju su stvorena. Isto tako, sadržaj jedne kapi krvi, koja sadrži crvena i bijela krvna zrnca, te desetine drugih sastojaka, nije bio u domenu našega znanja.

Pa i kapljica vode, stavljena pod mikroskop, otkriva različite vrste života u njoj, koje ranije nismo primjećivali, niti bilo šta o njima znali.

U kosmosu postoje znakovi

Obratimo pažnju na svemir, u kojem, svaki dan, otkrivamo nove planete, pa se pritom zapitajmo: da li te planete bilježe svoju egzistenciju od trenutka njihovog otkrivanja ili su one prisutne od kada je stvoren svijet i sve što je u njemu? Također, da li prirodna bogatstva koja krije zemlja u sebi, poput nafte, željeza, različitih vrsta minerala, bilježe svoje postojanje samo od trenutka njihovog pronalaska?

Ili smo, ipak, ispustili iz vida činjenicu o kojoj Kur'an govori, a koja ukazuje na postojanje neotkrivenog blaga u utrobi Zemlje:

**Njegovo je što je na nebesima i što je na Zemlji i
što je između njih i što je pod zemljom!**

(Ta-Ha, 6)

Naša je dužnost bila da obratimo pažnju na ove Allahove riječi, a one nas upućuju na traženje Njegovih skrivenih blagodati pod zemljom.

Dakle, da stvar pojednostavimo, svi potencijali koje univerzum posjeduje stvoreni su na dan stvaranja svijeta, ali ih je Uzvišeni Allah ljudima učinio nepoznatim sve do trenutka kada je čovječanstvo bilo spremno da ih upotrijebi na svom kulturno-civilizacijskom putu razvoja i progresa.

Zračni omotač nije napravio čovjek, niti je bilo što dodao u njega. Uzvišeni Allah uredio ga je tako da je putem njega moguće prenositi glas iz nekog mjesta na Zemlji u drugo koje je na ogromnoj udaljenosti od prvoga. Postalo je moguće da se glas čovjeka, koji govori u bilo kojem mjestu na planeti, prenese, tako da to čitav svijet čuje.

Kada je u pitanju korištenje zračnog omotača, čovjek je u prilici učiniti i mnogo više od toga, te se spušta na Mjesec, a mi direktno pratimo taj događaj putem malih ekrana iz svojih kuća. Upravo zahvaljujući ovome omotaču, čovjek je u prilici putovati avionom u sve krajeve svijeta.

Spoznaja postojanja

Na temelju kazanog, jasno je u potpunosti da niko nije u stanju dodati bilo što kada je u pitanju Zemljin omotač, ali je i očita činjenica da brojne pojave koje mi tek sada otkrivamo imaju svoj dugi životni vijek i da su prisutne otkad egzistira i svijet.

Upravo u tu kategoriju možemo svrstati sva naučna otkrića kojima smo svjedoci. Međutim, nauka ne kreira neke nove ostvari, ona u suštini samo otkriva neke detalje vezane za ovaj univerzum, a koji su nama bili nepoznati.

I svako otkriće ima svoj "datum rođenja", pa kada dođe, po Božijoj volji, taj trenutak, ukazuje se stvorenjima, taj novi detalj i pojava koji su mu do tada bili nepoznati.

Ukoliko neki istraživač bude na putu traganja za nekim detaljem, onda Uzvišeni tom čovjeku daruje mogućnost da to prvi otkrije. A ukoliko pak i ne bude ove podudarnosti, onda se otkriće desi putem onoga što mi nazivamo "slučajnost".

Ali u univerzumu ne postoji slučajnost, jer se sve događa Božijom odlukom i Njegovim znanjem.

Sve tajne univerzuma, i sve pojave koje se u njemu dešavaju, bile one velike ili male, dešavaju se Allahovom odlukom i uz Njegovo znanje. Pogledaj sljedeće riječi Uzvišenog:

**U Njega su ključevi svih tajni, samo ih On zna,
i On jedini zna šta je na kopnu i šta je u moru,
i nijedan list ne opadne, a da On za nj ne zna; i
nema zrna u tminama Zemlje niti ičeg svježeg
niti ičeg suhog, ničeg što nije u jasnoj Knjizi.**

(El- En'am, 59)

A želimo li pak da nam slika bude potpunija i jasnija,
onda se prisjetimo riječi Uzvišenog u sljedećem ajetu:

**A vi ne možete ništa htjeti ako to Allah, Gos-
podar svjetova, neće!**

(Et- Tekvir, 29)

Ovim je ajetom naglašen jedan opći stav, kojim se potcrtava sveukupna Božija volja i htijenje da se bilo što dogodi. Pa tako nijedan događaj u bilo kojem obliku i formi, ne može se desiti bez Božijeg znanja. I tek onda, kada se podudari Božija volja s ljudskim htijenjem i željom, neka se pojava može realizirati, dok u protivnom, to nikako nije moguće.

Dakle, sve što je u univerzumu podliježe toj, ničim ograničenoj, Božijoj moći i htijenju, pa zato ne postoji nešto što bismo mogli imenovati slučajnošću.

Svi događaji su u Božijem znanju bili prisutni i prije nego što su se dogodili, ili čak prije nego što je ovaj svijet uopće stvoren. Štaviše, svi događaji do Sudnjeg dana, i poslije njega, ne promiču Njegovome neograničenome znanju.

Brojne su snage u univerzumu

Navodeći prethodne primjere, utvrdili smo da pojave u univerzumu koje mi ne opažamo, ipak, postoje i da obavljaju funkciju koja im je određena u njemu.

Kada nas Uzvišeni obavještava o nevidljivom svijetu, navodeći nam primjer meleka, mi trebamo biti istinski uvjereni da ta stvorenja i postoje, iako ih ne opažamo. Kako drugačije da postupimo, kada nam je On predočio toliko neoborivih dokaza u prilog tome. Mi ne smijemo prihvatiti kriterij po kojem isključivo osjetilne, vidljive pojave egzistiraju. Meleki u univerzumu predstavljaju snage dobra, oni izvršavaju perfektно sve zadatke koji im se stavljaju u obavezu, a da ih, pritom, mi nismo u stanju vidjeti. Upravo to Uzvišeni potvrđuje riječima:

**...koji se onome što im Allah zapovjedi neće
opirati, i koji će ono što im se naredi, izvršiti.**

(Et-Tahrim, 6)

Pored meleka, međutim, postoje i druge snage, koje žele naškoditi čovjeku, a koje mi nismo u prilici primijetiti. Allah nas je pokazujući Svoju neizmjernu milost prema nama, obavijestio o tim snagama i poučio metodama zaštite od njih.

U ove zle snage ubrajamo šejtane, a oni su nepokorni džini, o čemu nas obavještava Allah u Kur'anu.

On navodi da postoje pored ovih nepokornih i bezvjernih džina i oni koji vjeruju i pokoravaju se Njemu Uzvišenome.

**A među nama ima i dobrih i onih koji to nisu,
ima nas vrsta različitih.**

(El- Džinn, 11)

Šejtani su prema tome skupina koja nastoji nanijeti zlo i štetu čovjeku. Oni ga odvrćaju od prakticiranja dobra i pokušavaju ga napatiti na ono što mu šteti, a ne korist donosi. Allah ih je stvorio od vatre, dok je čovjeka stvorio od zemlje, a nama je dobro poznato da je zemlja po svojoj strukturi mnogo teža i neprovidna je.

S obzirom na predispozicije strukture, šejtani posjeduju mnogo veću snagu i moć od čovjeka, a to im u isto vrijeme daje mogućnost da nas vide, dok mi njih ne vidimo. Na tu činjenicu upozorava nas Allah, dž.š., u sljedećem ajetu:

**On vas vidi, on i vojske njegove, odakle vi njih
ne vidite.**

(El- E'raf, 27)

Pa dok je god situacija takva, mi ne možemo bez Objave imati informacije o svijetu džina i njihovom djelovanju. A da nam Allah nije ukazao Svoju milost i poučio kako da se zaštitimo od tih opasnih stvorenja, kako bismo se mogli uopće sačuvati od njih?

On, Uzvišen neka je, želi otkloniti strah od nas, i sačuvati nas od štetnog utjecaja ovih nevidljivih snaga, pa nam poručuje da nas čuva i pazi na nas. On nijednog trenutka nije odsutan od zbivanja u univerzumu, i Njemu

ništa ne promiče. On vječno bdije nad svim što se dešava u univerzumu, i onim što je u njemu stvorio.

**Allah je, nema drugog boga osim Njega, Živi i
Vječni! Ne obuzima Ga ni drijemež ni san!**

(El-Bekara, 235)

Potom Allah želi da još smirenosti unese u naša srca, kazujući nam da nijedno stvorenje, ni na nebesima ni na Zemlji, ne može izaći iz okvira i pravila koje je On uspostavio, i kojima se mora povinovati u svakom trenutku.

Ovim Uzvišeni želi otkloniti i najmanju sumnju u pogledu mogućnosti da bilo koje stvorenje učini nešto bez Allahove dozvole, znanja i kontrole. Tako, On naglašava tu dimenziju Njegove apsolutne vlasti:

**Njegovo je ono što je na nebesima i ono što je
na Zemlji!**

(El-Bekara, 235)

Iako je ovim u ljudska srca unio veliki stepen smirenosti, On želi to opet još više naglasiti, isključujući i pomisao da će se neko na Sudnjem danu, bez Njegovog odobrenja, imati pravo zauzimati za nekoga, ili da će neko od stvorenja i za jedan djelić sekunde izbjeći znanju Njegovome. Njegovome znanju ne promiče ništa ni na nebesima ni na Zemlji:

**Ko se može pred Njim zauzimati za nekoga bez
dopuštenja Njegova?! On zna šta je bilo i prije
njih i šta će biti poslije njih, a od onoga što On
zna – drugi znaju samo onoliko koliko On želi.**

(El-Bekara, 235)

Allahova pažnja

Allah želi čovjeka upoznati s činjenicom da je on neprestano predmet pažnje i brige svoga Gospodara. Pa, dok god je čovjek pokoran Allahu i od Njega traži podršku, makar nekada i ne bio u stanju pružiti sebi zaštitu, kao što je to slučaj u snu, on ne treba brinuti, jer je Allah uvijek njegov čuvar i zaštitnik. A Njega Uzvišenog

...ne obuzima ni drijemež ni san.

(El-Bekara, 235)

Zato čovjek može mirno spavati, jer Allah uvijek bdije, a Njegova su mu snaga i moć dovoljna garancija da se ne treba ničega plašiti.

Kao što nas je Allah upoznao s postojanjem nevidljivih sila u univerzumu: šejtana, naprimjer, koje ne možemo vidjeti, dok oni nas mogu, tako nas je upoznao i s drugim skrivenim fenomenima, a to su sihir i zavist. Da nam je kojim slučajem Uzvišeni uskratio informacije vezane za ove fenomene, mi ne bismo o njima mogli znati ništa.

Međutim, Uzvišeni nas je upoznao s tim pojavama i poučio nas ispravnim metodama zaštite i čuvanja od ovih zlih, nevidljivih sila. Imali smo priliku upoznati se, kroz naš

dosadašnji govor, s materijalnim dokazima koji potvrđuju postojanje nekih pojava, iako su one nevidljive.

Isto tako, utvrdili smo da je Allah, dž.š., uspostavio pravila i principe za sva stvorenja u univerzumu, naglašavajući da nijedna vrsta nema pravo osjećati se nadmoćnom i boljom od druge, zato što joj je data neka veća sposobnost u odnosu na drugu vrstu. Nijedno stvorenje nema pravo ispoljavati oholost i superiornost u odnosu na drugo stvorenje, jer to nije put kojim je zadovoljan Uzvišeni Bog. U svijetu, On je uspostavio poredak, koji dozvoljava i onome čovjeku na dnu društvene ljestvice da stavi pod svoju kontrolu i interes onoga koji se nalazi na najvišoj društvenoj ljestvici.

A Iblis, kada je ispoljio nepokornost prema Allahu, pozvao se na osobenost načina na koji je stvoren, želeći se na taj način uzdići iznad htijenja Uzvišenog. Onda kada je Allah, dž.š., zatražio od njega da učini sedždu Ademumu, on je, kako stoji u Kur'anu, kazao:

**“Ja sam bolji od njega; mene si od vatre stvorio,
a njega od ilovače” - odgovori on.**

(El- E'raf, 12)

U drugom ajetu stoji da je Iblis kazao i:

**“Zar da se poklonim onome koga si ti od
ilovače stvorio.”**

(El-Isra, 61)

Dakle, Iblis je pokušao, pozivajući se na materiju od koje je stvoren, napraviti poređenje između sebe i čovjeka, naglašavajući da je ona bolja negoli ona od koje je stvoren čovjek, jer je to vatra, dok je kod čovjeka to samo zemlja.

Ali, on je zaboravio da svu svoju snagu i kvalitet strukture crpi od Allaha Uzvišenog, a ne od sebe samoga.

Zato se trebao povinovati Allahovim naredbama i ispoštovati ih, kao što se povinovao Njegovoj volji prilikom stvaranja njegovog oblika i izgleda.

Od čega god da je stvoren Iblis, to nije smjelo kod njega proizvesti osjećaj da je on zaslužan za to stvaranje. Upravo je radi toga postao nevjernik i odbacio naredbu Onoga koji naređuje.

Nažalost, stvorenje se osjeti neovisnim u odnosu na Darivatelja kada osjeti ljepotu blagodati koja mu je darovana. Ono tada misli da je svojim osobnim snagama i ličnošću došlo do tih blagodati, zaboravljajući na Stvoritelja, i ispoljavajući neposlušnost prema Njemu. Ono se okreće protiv Onoga koji mu je blagodati darovao, upravo onako kako je postupio Karun:

**Ovo što imam stekao sam znanjem svojim,
tako ja mislim.**

(El-Kasas, 78)

On je zaboravio da je znanje koje posjeduje od Allaha Uzvišenoga. Ta (ne)spoznaja trebala mu je biti dodatni motiv u iskazivanju zahvale Allahu i izvršavanju Njegovih naredbi. Nakon što smo apsolvirali govor o navedenoj temi, potrebno je dati odgovore na nekoliko pitanja: Šta je to sihir? Ko su ti koji se njime bave? Kakav je utjecaj sihira na čovjeka? Zašto je Allah, dž.š., poslao onu dvojicu meleka da ljude pouče sihuru (magiji)?

Drugo poglavlje

Šta je to sihir?

Sihir (magija) je spomenut u časnom Kur'anu kao realna činjenica, pa ćemo o toj pojavi govoriti upravo u svjetlu kur'anskog teksta.

Čim je Kur'an fenomen sihira ubrojao u tajne, nevidljive, snage univerzuma, o kojima čovjek na osnovu svoga iskustva ne može ništa reći i saznati, ne preostaje nam ništa drugo do prihvatanje onoga što nam Stvoritelj kazuje o navedenoj temi.

Riječ sihir, u svom jezičkom značenju, ukazuje na zadnje trenutke noći i prve zrake zore (praskozorje). Ovaj period sa svojom tminom nosi obilježja noći, ali u isto vrijeme sa svojim zrakama ukazuje na bjelinu dana. Međutim, ne možemo sa sigurnošću tvrditi za ovaj period da ima sva obilježja dana, a niti da ima sve karakteristike noći. Dakle, riječ je o fenomenu koji nosi obilježja i dana i noći, tako da ga ne možemo svrstati ni u jednu od ove dvije odrednice.

U suštini, sihir objedinjuje dvije dimenzije događaja: da se čovjeku nešto čini stvarnim, a ustvari je riječ o opsjeni i varci, i da vanjska pojava događaja ne odražava njegovu suštinu. Dakle, pod utjecajem sihira čovjeku se čini da se neka pojava događa, a to ustvari predstavlja samo varku i pričinjavanje.

Oko čovjeka jeste to koje biva opčinjeno, pa mu se pričinjavaju stvari koje se uopće ne događaju i nemaju svoju realnu, zbiljsku egzistenciju. U tom kontekstu, Uzvišeni nam kazuje sljedeće:

I kad oni baciše, oči ljudima začaraše i jako ih prestrašiše, i vradžbinu veliku prirediše.

(El- E'raf, 116)

Prema tome, magija je opsjena kojom bivaju zavarani oko i pogled, a u suštini materija ili predmet ostaju nepromijenjeni. Ako bismo analizirali fenomen sihira u njegovim osnovnim pravilima, došli bismo do zaključka da postoji jedna vrsta, uvjetno kazano, jednostavnog sihira, koji ljudi u okviru svojih mogućnosti mogu realizirati, i druga vrsta, u kojem se za njegovu realizaciju koriste snage i podrška šejtana. Ova prva dimenzija sihira temelji se na određenim odlično uvježbanim radnjama kojima mađioničari uspijevaju baciti ljude u opsjenu. A kao primjer navest ćemo, recimo, veoma brzi pokret ruke koji oko nije u stanju registrirati.

Zato se posmatraču čini da ono što se pred njim događa predstavlja izmjenu čitave slike i događaja. Tako čovjek biva prevaren kada vidi mađioničara koji čašu s vodom pokaže, a potom sakrije, ili ispruži praznu ruku u zrak, pa se odjednom u njoj nešto pojavi. Dakle, njemu uspijeva poći za rukom da neke vidljive pojave učini skrivenim, a druge skrivene vidljivim.

Međutim, on to sve uspijeva zahvaljujući odličnim pokretima svojih ruku. Ali, u suštini, riječ je o opsjeni i varci, pred kojima nasjeda oko, a ono može biti prevareno različitim pokretima i radnjama. Čovjeku se tako npr. od pijeska čini da je to voda (fatamorgana), a npr. neki predmeti mogu mu se učiniti kao leteći tanjiri.

Ako bismo željeli predočiti najjednostavniji primjer u prilog navedenome, možemo navesti električni ventilator, koji nam u fazi rada ne daje priliku da utvrdimo njegov stvarni izgled i oblik. Naime, dok radi, čini nam se da je to sve jedan, jedinstveni, sastavljeni dio. Međutim, kada zaustavimo njegov rad, imamo priliku vidjeti njegov stvarni izgled, i upoznati se sa svim njegovim dijelovima.

Dolazimo, dakle, do zaključka da ventilator nema onaj raniji oblik, već uočavamo i praznine koje postoje između njegovih žica i tome slično.

Prema tome, dok je ventilator bio uključen, naše su oči imale drugačiju sliku.

Varka očiju

Predočavajući ove jednostavne primjere iz svakodnevnog života željeli smo približiti značenje ove pojave našem razumu. Željeli smo da baš svi budemo svjesni šta u suštini znači ova pojava, i na koji način postiže svoj efekat.

Dakle, ako je ona u toj najjednostavnijoj formi magije, samo vještina pokreta ruku, u drugoj, složenijoj, ona je varka za oči, i nikako stvarni događaj. Uzvišeni nas Allah želi upoznati s ovim pojavama, prezentirajući nam događaj koji se zbio između Musaa, a.s., i čarobnjaka. Poslušajmo šta nam Allah navodi o tom susretu:

“O Musa”, rekoše oni, “hoćeš li ti ili ćemo najprije mi baciti?”

“Bacite vi!”, reče on, i odjednom mu se pričini da se konopi njihovi i štapovi njihovi, zbog vradžbine njihove kreću.

(Ta-Ha, 65-66)

Obratimo pažnju na riječi:

...odjednom mu se pričini...,

koje ukazuju da je to što su faraonovi čarobnjaci napravili obična spletko i varka, a ne istina i stvarnost.

Konopci su u očima čarobnjaka ostali isto što su i prije bili, dok su u očima gledalaca, postali poput ogromnih zmija koje se kreću. Čak, učinilo im se u jednom trenutku da su to stvarne, istinske zmiје. Eto, to je u suštini sihir; varka na temelju koje se čovjeku nestvarne pojave čine stvarnim.

A šta se, onda, dogodilo kada je Musa, a.s., bacio svoj štap?

Čarobnjaci i mudžiza

Zašto su čarobnjaci pali na sedždu, izjavljujući da priznaju i vjeruju u Musaovog Gospodara? Zato što su imali pred sobom prizor pretvaranja Musaovog štapa u pravu zmiju, a svojim su postupkom prije toga učinili varku posjetiocima, učinivši da im se prikažu zmije pred očima, koje, naravno, nisu bile stvarne. Oči čarobnjaka nisu bile pod utjecajem sihira, i oni su posve jasno mogli raspoznati realnu, istinitu pojavu od varke i opsjene.

Prema tome, konopci i štapovi, koje su čarobnjaci koristili u svojoj igri, samo su u očima posjetilaca događaja izgledali kao zmije, dok su u vlastitim očima čarobnjaka to bili i ostali štapovi i konopci.

Kada su ugledali pretvaranje štapa Musaovog u pravu zmiju, odmah su prepoznali da se radi o nečemu što nije sihir. Bilo im je u potpunosti jasno da to nije opsjena za oči, kojom se inače oni služe, već da je riječ o stvarnoj pojavi. A ta se pojava nije mogla dogoditi bez Allahove intervencije. Ta pojava pred kojom su se povinovali bila je mudžiza, koja se isključivo uz pomoć Stvoritelja mogla izvesti. Tada su čarobnjaci spoznali da je Musa, a.s., poslan od Boga, i da se ne bavi sihirom. Njihov ključni argument u prepoznavanju

mudžize bio je taj što su oni bili perfekcionista na polju sihira, do u tančine su tu oblast poznavali, i zato su sa sigurnošću mogli tvrditi, nakon što su vidjeli šta se dešava pred njihovim očima, da to više nije sibir. Upravo to nam potvrđuje i časni Kur'an:

I čarobnjaci se baciše licem na tle govoreći: "Mi vjerujemo u Musaova i Harunova Gospodara!"

(Ta-Ha, 70)

Faraon je ostao zaprepašten pred njihovim postupkom, pitajući se kako se to moglo desiti čarobnjacima koje je on, osobno, doveo? Njegov je plan bio da oni, pred svima, svojom magijom pobijede Musaovu "magiju", i tako razotkriju da ono u što on poziva nema snagu održivosti.

Dakle, faraona je silno iznenadio postupak njegovih ljudi, pa im je uputio prijekor:

"Vi ste mu povjerovali", viknu faraon, "prije nego što sam vam ja dopustio! On je učitelj vaš, on vas je vradžbini naučio..."

(Ta-Ha, 71)

Faraon nije bio upućen u fenomen sihira, a njegove oči, kao i oči svih prisutnih, bile su prevarene postupkom čarobnjaka, pa zato nije mogao razlikovati stvarnu zmiju, koja je bila rezultat mudžize, od lažne zmije, koja je bila samo rezultat sihira. Njegov sud bio je isti kao i prilikom priskrbijavanja sebi moći i ovlasti Boga.

Naravno, kao neko ko je sebi priskrbio tu ogromnu moć osjetio je potrebu da objasni neočekivani postupak čarobnjaka, ali je njegova reakcija ostala samo u formi čuđenja, jer da je on uistinu bio Bog, učinio bi da oni ne padnu na sedždu. Ali, s obzirom da se radilo o nekome ko je

lažno sebi dao ovlasti Boga, onda nije bio u stanju učiniti bilo šta, niti je mogao predvidjeti da će oni tu sedždu učiniti. I ova činjenica govorila je u prilog njegovog lažnog predstavljanja, jer da se radilo o istinskom Bogu, on bi mogao predvidjeti njihov postupak i prisiliti ih da urade suprotno.

Ovako je razotkrivena laž faraonova, i on je postao gubitnik, a ne Musa, a.s.

Pravdajući postupak svojih čarobnjaka, on tvrdi da je sada Musa njihov glavni učitelj, dakle čarobnjak, koji ih poučava sihiru, pa su oni pali pred njim potvrđujući njegovu vještinu i priznajući mu vođstvo nad njima. Oni su, međutim, uzvratili na ove faraonove laži, ističući činjenicu da se Musa uopće ne bavi tim poslom, već da je on Božiji poslanik, i da je ono što se dogodilo pred očima cjelokupne javnosti mudžiza.

Želeći da sačuva svoj obraz i ugled, faraon je nakon ovih riječi, zaprijetio kažnjavanjem i ubistvom, ne bi li se, možda, pokajali zbog sedžde Musaovom i Harunovom Gospodaru.

Faraon i čarobnjaci

Časni Kur'an prenosi nam faraonovu prijetnju čarobnjacima u sljedećem ajetu:

"...i ja ću vam, zacijelo, unakrst ruke i noge vaše odsjeći i po stablima palmi vas razapeti i sigurno ćete saznati ko je od nas u mučenju strašniji i istrajniji."

(Ta-Ha, 71)

Faraon je računao da će ova prijetnja biti dovoljna da se oni ponovo vrate staroj praksi, tj. da obožavaju njega i da mu se klanjaju. On je namjeravao ovom prijetnjom iznuditi od njih priznanje, da je sve ovo dio njihovog plana u namjeri da se Musa proglasi kraljem sihira i njihovim gospodarem.

Kur'an nas o tome obavještava u ovom ajetu:

"Zar da mu povjerujete prije nego što vam ja dozvolim!", viknu faraon. "Ovo je, uistinu, smicalica koju ste u gradu smislili da biste iz njega stanovnike njegove izveli. Zapamtit ćete vi!"

(El-E'raf, 123)

Međutim, sve faraonove prijetnje i optužbe nisu urodile plodom, jer su čarobnjaci bili svjedoci događanja mudžize i uvjerali se u istinitost Musaovog poziva. Zato su odlučno odbacili ponovo se povinovati faraonovim naredbama, a istinska vjera u Boga, kao rezultat mudžize, ušla je u njihova srca.

Vjera u Boga, učvršćivala se u srcima ljudi koji su došli boriti se protiv Musaa, a.s., s ciljem razotkrivanja "slabosti njegove magije".

Ali, dogodilo se čudo, te oni odmah povjerovaše u ispravnost njegovog poziva, vjera u srcima njihovim probudi se, jer svojim očima gledahu mudžizu i razumješe poruku poslanu od Boga. Oni su faraonu poslali jasnu poruku, a o tome nam Kur'an govori:

"Mi nećemo tebe staviti iznad jasnih dokaza koji su nam došli, tako nam Onoga Koji nas je stvorio!", odgovoriše oni, "pa čini što hoćeš; to možeš da učiniš samo u životu na ovom svijetu!"

(Ta-Ha, 72)

Metode zastrašivanja

Prema onome što smo dosada izložili, jasno je da se nikakva izmjena nije desila u pogledu stvari koje su čarobnjaci koristili u svom nastupu. Ta, štapovi i konopci ostali su u svom obliku i pojavi, a jedina se promjena ogleda u općinjenosti očiju posmatrača, kojima se to činilo novom pojavom i novim oblikom.

Dakle, ona osoba kojoj se sihir pravi, ona je pod njenim utjecajem, dok onaj koji to pripravlja ne vidi nikakvu promjenu, jer stvari, u suštini, ostaju nepromijenjene. Da je kojim slučajem Musaov štap bio običan, a ne mudžiza, čarobnjaci bi bili prvi koji bi to uočili, jer njihove su oči bile, u svojoj prirodnoj, zbiljskoj, naravi, neopćinjene. Međutim, oni su odmah uočili njegovu čudesnu narav, koja nije plod sihira, već djelo Stvoritelja.

Dakle, pod utjecajem sihira čovjeku se pričinjava neka pojava realnom, i u njegovu se dušu useljavaju strah, zebnja i uznemirenost. On postaje u potpunosti potčinjen željama čarobnjaka i njegovom utjecaju. Stoga je potrebno da obratimo pažnju na Riječi Uzvišenog:

...i jako ih prestrašiš...

u sljedećem ajetu:

**...oči ljudima začaraše i jako ih prestrašiše, i
vradžbinu veliku prirediše.**

(El-E'raf, 116)

Možda nam je poznato da čarobnjaci pokušavaju na sve načine, koristeći različita sredstva, poput mrtvačke glave i zastrašujućih glasova, unijeti strah u srca ljudi kojima pripremaju sihir. Ova je metoda psihološke naravi, kako bi žrtvu što više uplašila, pa ona, čim vidi pojave koje joj se pod utjecajem sihira čine stvarnim, bude na smrt preplašena.

Upravo zahvaljujući ovolikome stepenu straha, čarobnjak uspijeva u svojim namjerama, primoravajući svoju žrtvu da radi sve što on želi. Njegova volja postaje omčom oko vrata uplašenog čovjeka, koji ne uspijeva naći izlaz iz te situacije.

Moć sihira ili podrška šejtana

Da li se sihira realizira isključivo planom i aktivnošću onoga ko se bavi tim poslom ili je, ipak, u pitanju pomoć i podrška šejtana?

Nedvojbeno je utvrđeno da je sihira pod direktnim utjecajem šejtanskog djelovanja, i da su oni idejni učitelji i prenosioci tog fenomena, nakon što su dvojica meleka, Harut i Marut, u drevnom Babilonu, ljude poučili toj praksi. Uzvišeni Allah obavještava nas u Kur'anu da su šejtani sihira iskoristili na polju svog djelovanja u zavođenju ljudi, jer on upravo to u sebi i sadrži: zavođenje i nevjerovanje.

Općenito, cilj šejtana jeste da čovjeka zavede, odvрати ga od plana života, koji Bog propisuje, i svoje ideje nevjere i zablude proširi među ljudima.

S obzirom na činjenicu da je on neprijatelj čovjeku i da mu želi nanijeti zlo i bol, onda su nam savim jasni njegovi postupci i namjere. A Allah u časnom Kur'anu poručuje:

A Sulejman nije bio nevjernik - šejtani su nevjernici učeći ljude vradžbini...

(El-Bekara, 102)

U ovom ajetu nam Allah kazuje da šejtani ljude podučavaju sihiru, a to znači da je njihova uloga u pogledu

realizacije sihira golema. Da bi se neko nazvao učiteljem i stručnjakom u nekoj oblasti potrebno je da tu oblast savršeno dobro poznaje, perfektno rješava sve poslove u domenu te oblasti, i u stanju je biti instruktorom drugima poučavajući ih kako se to radi.

Tako, naprimjer, svaki učitelj mora biti u potpunosti upoznat s materijom koju predaje svojim učenicima, jer u protivnom on to ne bi mogao raditi i biti nazvan učiteljem.

Šejtani mogu imati različite likove

S obzirom na formu i oblik, koje ga izdvajaju u odnosu na čovjeka, šejtan je u stanju djelovati na polju sihira u saradnji s onim ko se, od ljudi, tim poslom bavi.

Pitamo se kako je to moguće? Uzvišeni je stvorio šejtana od vatre, što mu pruža mogućnost pretvaranja u različite forme i oblike.

Čovjek pak niti zna niti može to učiniti. On nije u prilici ni vidjeti šejtana, osim ako se ne pretvori u nešto pojavno, što on svojim osjetilima može prepoznati. U njegovom izvornom obliku, šejtana čovjek nije u stanju vidjeti, zato što to nadmašuje domen ljudskog znanja i mogućnosti. Čovjeku to polazi za rukom samo onda kada šejtan svoj izvorni oblik zamijeni ljudskim ili životinjskim, pa to onda ulazi u domen i pravila svijeta u kojem čovjek živi, djeluje i funkcionira. A kada se to dogodi, onda za šejtana važe pravila i norme koje se primjenjuju na ono ili onoga u što se pretvorio.

Tako naprimjer, ako uzme oblik čovjeka, pa pri tome bude pogođen vatrenim oružjem, bit će u istom trenutku ubijen.

Šejtanu je poznato da ukoliko bude prepoznat u ovakvom obliku, to ga izlaže mogućnosti da bude ubijen,

te se zato samo veoma kratko zadržava u tom pojavnom obliku. Takav se slučaj bilježi u životu Božijeg poslanika, Muhammeda, a.s., kome se u džamiji prikazao šejtan u liku čovjeka, pa ga je on uhvatio i krenuo da ga sveže za džamijski stup, ali je odustao od te nakane, prisjećajući se dove koju je Sulejman, a.s., uputio Uzvišenome Allahu. U toj dovi on je tražio da mu Stvoritelj daruje vlast koju do tada nikome nije darovao, a o čemu nas Kur'an izvještava:

“Gospodaru moj”, rekao je, “oprosti mi i daruj mi vlast kakvu niko, osim mene, neće imati! Ti uistinu, bogato daruješ!”

(Sa'd, 35)

U djelima koja bilježe životopis Muhammeda, a.s., navodi se da je on rekao:

Jučer, dok sam obavljao namaz, jedan šejtan je navalio na mene s namjerom da me omete u namazu. Uspio sam ga ščepati i namjeravao sam ga zakačiti za stup džamije, kako biste ga svi vidjeli, ali sam se prisjetio dove moga brata, poslanika Sulejmana u kojoj je molio Uzvišenog: “Gospodaru moj, daruj mi vlast kakvu niko, osim mene, neće imati! Ti, uistinu, bogato daruješ!” Zato sam ga samo otjerao, i otišao je osramoćen i jadan.

Zakon pretvaranja

Prema onome što smo naveli, i džini mogu mijenjati svoj izvorni oblik, te se pojaviti u liku čovjeka, ali u tom slučaju i na njih se primjenjuju mjerila i kriteriji ljudskog, pojavnog svijeta.

To znači da je čovjek u mogućnosti uhvatiti ih i ubiti, jer se u tom slučaju na njih primjenjuje isti onaj zakon koji se odnosi i na svijet ljudi. Vidjeli smo u slučaju Božijeg Poslanika i njegovog susreta sa džinom da je to moguće. A također nam je rečeno da period u kojem se ta nevidljiva stvorenja pojavljuju u našem vidljivom svijetu vrlo kratko traje, a što je, opet, izraz Božije milosti prema nama.

Pa i činjenica da ova stvorenja moraju potpasti pod sistem i zakon onih stvorenja u koja se pretvaraju pokazuje koliko u tome ima milosti i dobra za nas, jer bi se u protivnom naš život pretvorio u pakao na zemlji. Da Bog nije uspostavio takav zakon, mi bismo bili žrtve stalnog opakog djelovanja tih nevidljivih, zlih sila.

Kraljica Sabe i džin

Govoreći o temi sihira, zaključili smo da ljudi za realizaciju nekih njenih oblika koriste asistenciju šejtana, jer su to, s obzirom na strukturu svoga bića, mnogo pokretljivija, brža i snažnija stvorenja od čovjeka. S obzirom da je čovjek stvoren od zemlje, on, za razliku od šejtana, nije u stanju, primjerice, proći kroz zid.

Da bismo približili našem poimanju ovu pojavu, navest ćemo kao primjer jabuku, čija je struktura zemlja, a koju ćemo staviti iza zida, pa nećemo uopće osjetiti njeno postojanje na tom mjestu. Zašto? Zato jer njena struktura stoji kao prepreka da bismo dokučili da je ona tu. Dočim, ako bismo na mjestu gdje smo stavili jabuku zapalili vatru i sjeli pored zida, poslije kratkog vremena osjetili bismo kako toplina prodire kroz zid i dolazi do našeg tijela. To je stoga što je vatra mnogo prozirnija i propustljivija od zemlje.

Kada je Sulejman, a.s., zatražio da mu se donese prijestolje kraljice od Sabe, u njegovom društvu bilo je i ljudi i džina. Niko od ljudi nije se usudio preuzeti na sebe izvršenje tog zadatka. Oni su znali da to shodno zakonu koji vrijedi za ljude nisu u stanju učiniti. Međutim, Ifrit, jedan od snažnih džina, preuzeo je na sebe ovaj izazov, a o tome nas Kur'an obavještava:

“O dostojanstvenici, ko će mi od vas donijeti njezin prijesto prije nego što oni dođu da mi se pokore?”

“Ja ću ti ga donijeti”, reče Ifrit, jedan od džina, “prije nego s ove sjednice svoje ustaneš...”

(En-Neml, 38-39)

Ovaj se razgovor vodi u trenutku dok kraljica od Sabe napušta svoju prijestonicu i upućuje se na put, upravo prema Sulejmanu, a.s. To znači da je putovanje onako kako ljudi mogu putovati počelo, jer će se Belkisa, kao kraljica, poslužiti najprestižnijim prijevoznim sredstvima njenog vremena da bi doputovala. Ona, na kraju, posjeduje sve pretpostavke: veliku snagu, moć i ugled, jer se radi o kraljici jedne zemlje i naroda. A jedan narod, za koji se može reći da je moćan i snažan, sigurno je priskrbio sebi najbolja sredstva i oružja toga vremena da bi imao reputaciju i ugled u svijetu. Narodi u dekadentnom stanju nemaju snagu, moć i reputaciju u svijetu, već se smatraju slabim i odbačenim. Kraljica od Sabe i njen narod spadali su u skupinu jakih, moćnih i uglednih naroda, što potvrđuje podatak da je nakon dolaska Sulejmanovog pisma, koje joj je uručio Hudhud, okupila svoje ministre, savjetnike i vojne zapovjednike, kako bi s njima razmotrila novonastalu situaciju. O tome njihovom razgovoru upoznaje nas časni Kur'an:

“O velikaši”, reče ona, “savjetujte mi šta trebam u ovom slučaju uraditi, ja bez vas ništa neću odlučiti!”

“Mi smo vrlo jaki i hrabri”, rekoše oni, “a ti se pitaš, pa, gledaj šta ćeš narediti!”

(En-Neml, 32-33)

Jasno je da se radi o moćnoj kraljici, koja koristi najbolja, najbrža i najudobnija prijevozna sredstva da bi stigla što prije do Sulejmana. Svejedno je da li se radilo o najboljim i najbržim konjima, kao najboljem sredstvu toga vremena, ili nečemu drugome. A sada pogledajmo: jedan džin ima zadatak da u tom kratkom roku stigne do njene prijestonice, uzme njen prijesto, i stigne Sulejmanu, prije nego što ona koja je već u putu sa svojom pratnjom dođe.

Pretpostavimo da je ona već prevalila pola puta, ili jednu njegovu trećinu, a džin tek treba krenuti, stići na njen dvor, i vratiti se s njenim prijestoljem prije njenog dolaska. Onda njegova brzina mora biti makar pet puta veća od njene brzine kako bi uspio izvršiti postavljeni zadatak.

Iz ovog događaja saznajemo da je brzina džina mnogo veća u odnosu na brzinu ljudi, i da oni mogu u vrlo kratkom vremenskom periodu prevaliti ogromne razdaljine.

Sposobnosti džina i mogućnosti čovjeka

Analizirajući prethodno kazivanje došli smo do zaključka da sposobnosti džina uveliko nadmašuju sposobnosti ljudi, te da su stoga u stanju uraditi nešto za što ljudi nikako nisu sposobni, niti su u mogućnosti.

Prema tome, onaj ko se služi sihirom s ciljem potčinjavanja džina pod svoju kontrolu posjeduje sposobnosti koje nadmašuju mogućnosti običnog čovjeka. Zato je taj čovjek, pomoću sihira, u stanju uraditi nešto što drugi nikako ne mogu.

Uzvišeni je Bog iz Svoje milosti i apsolutne pravde uspostavio sistem vrijednosti po kojem su istinska svijest o Bogu i slijeđenje Njegovog plana na Zemlji isključivo kriterij vrednovanja i klasifikacije ljudi. On je moj i tvoj Gospodar, i Gospodar svih ljudi na Zemlji, pa ne dozvoljava da se bilo kome nanese nepravda i nasilje. On nije želio favorizirati neke skupine ili pojedince nad drugima, dati im snagu i moć, jer bi to značilo stvaranje pretpostavki i mogućnosti za činjenje nasilja i nepravde prema njima.

Da je, kojim slučajem, to učinio, onda bi to značilo da neki ljudi imaju prednost i veće sposobnosti u borbi za osiguravanje ovozemaljske egzistencije i Božijih blagodati.

Tako, naprimjer, neko ko posjeduje ljudsku, ovozemaljsku, snagu svoga bića, pa tome doda snagu i mogućnost stvorenja koje je nadmoćnije od čovjeka dolazi u superiorniji položaj od svih drugih ljudi. Naravno, to mu otvara put da svoju snagu i moć upotrijebi u nanošenju nasilja drugima. Snaga je ta koja uvijek čovjeku daje povoda da bude nepravedan i pravi nered na Zemlji.

Apsolutna mudrost Božija htjela je da čovjek bude iskušán i u dobru i u zlu, kao što to Kur'an časni bilježi:

Mi vas stavljamo na kušnju i u zlu i u dobru...

(El-Enbija, 35)

Podjednake sposobnosti i pretpostavke za osiguravanje životne egzistencije garancija su miru, sigurnosti i stabilnosti na zemlji. A Allah želi da Njegovi robovi imaju siguran i lijep život. Pogledamo li kosmos u cjelini, vidjet ćemo da je on čitav utemeljen na ovom sistemu, sistemu davanja podjednakih uvjeta i mogućnosti svima, kako bi se postigla harmonija, red i disciplina.

Uzmemo li za primjer postizanje atmosfere mira koja je moguća samo ako među državama postoji balans u snazi, naoružanju i moći. U protivnom, čim jedna zemlja osjeti nadmoć nad susjednom, ona se priprema za njenu invaziju i porobljavanje. Ono što se danas u svijetu naziva "politikom ravnoteže", u pogledu nuklearnog naoružanja, sprečava da izbije sukob međunarodnih razmjera. Upravo ta ravnoteža, odnosno činjenica da ne postoji samo jedna zemlja koja posjeduje nuklearno oružje sprečava da samo jedna zemlja preuzme stvari u svoje ruke i odlučuje o sudbini svih drugih.

Status onoga ko se bavi sihirom

Onaj ko se bavi sihirom ustvari traži da bude potpomognut moću i sposobnošću koja je mnogo veća od moći i sposobnosti čovjeka, a to ima za posljedicu stvaranje nereda u ljudskoj zajednici. To je usporedivo sa slučajem u kojem samo pojedinac, u skupini nenaoružanih ljudi, posjeduje pištolj, što mu daje osjećaj snage, moći i povoda da bude nasilan i arogantan prema njima.

Zato je Uzvišeni strogo zabranio sihir, smatrajući to jednom vrstom nevjerstva, jer čovjek koji se bavi tim poslom smatra da je dovoljna njegova snaga i umijeće da uspostavi kontrolu nad svim drugim u svijetu.

Ovim bismo saželi govor o osnovnim karakteristikama fenomena sihira. Nastavit ćemo o ovoj temi u svjetlu priče o dvojici meleka, Harutu i Marutu, koje je Bog, kao učitelj sihira, poslao na Zemlju, kao iskušenje ljudima.

Treće poglavlje

Harut i Marut

Kazivanje o dvojici meleka, Harutu i Marutu, u kontekstu teme o sihiru, neophodno je otvoriti sljedećim kur'anskim ajetom:

I povode se za onim što su šejtani o Sulejmanovoj vladavini kazivali. A Sulejman nije bio nevjernik, šejtani su nevjernici učeći ljude vradžbini i onome što je bilo nadahnuto dvojici meleka, Harutu i Marutu, u Babilonu. A njih dvojica nisu nikoga učili dok mu ne bi rekli: "Mi samo iskušavamo, i ti ne budi nevjernik!"

I ljudi su od njih dvojice učili kako će muža od žene rastaviti, ali nisu mogli time nikome bez Allahove volje nauditi. Učili su ono što će im nauditi i od čega nikakve koristi neće imati, iako su znali da onaj koji tom vještinom vlada neće nikakve sreće na onom svijetu imati. A doista je jadno ono za što su se prodali, kad bi samo znali!

(El-Bekara, 102)

Iz navedenog ajeta saznajemo da je sahir kao kušnju ljudima na Zemlju poslao Bog, preko Haruta i Maruta, te da

onaj ko ne odoli toj kušnji i krene putem njenog prakticiranja otvara sebi put u nevjerstvo. Također, saznajemo da u ovoj pojavi nema nikakve koristi za čovjeka, već ona samo rezultira nesrećom, rastavljanjem muža od supruge, a one koji se bave sihirom na onome svijetu ne očekuje ništa drugo do džehennemaska vatra. Onaj ko se bavi ovim poslom imat će loš završetak svog ovozemaljskog životnog puta i umrijet će kao nevjernik.

Uzvišeni Bog želi upozoriti na sve opasnosti, nesreće i teške posljedice koje očekuju svakoga ko krene ovim putem, svejedno da li se radilo o nekome ko se bavi sihirom ili ga podučava, zatim nas podučava da su šejtani odmetnici iz reda džina, koji su se odmetnuli od slijeđenja Allahovog zakona i predali se sihiru.

Iskušenje i u dobru i u zlu

Allah, dž.š., Svoja stvorenja u svijetu neprestano stavlja na različita iskušenja i ispite. Ta iskušenja mogu biti u dobru i zlu, te upravo u tom svjetlu treba posmatrati slanje dvojice meleka, Haruta i Maruta, na Zemlju.

Općenito gledano, život u cjelini, od početka do kraja, predstavlja jedan veliki ispit, a o ovome nam i Kur'an kazuje:

Mi vas stavljamo na kušnju i u zlu i u dobru...

(El-Enbija, 35)

Bog čovjeka stavlja na kušnju novcem i potomstvom, a to su dva velika dobra ovoga svijeta, njegov ukras i snaga.

Ova blagodat, ukoliko bude ispravno korištena, može biti podstrek čovjeku da upotpuni svoju pokornost Uzvišenome Bogu. A to će se desiti onda kada tu blagodat bude koristio u općekorisne svrhe, pomagao i udjeljivao siromašnima.

Blagodat može biti i zloupotrijebljena, ako se bude trošila na putu nepokornosti i grijeha prema Uzvišenome Bogu.

Isti je slučaj i sa sihirom, kušnjom, koja daje čovjeku nadljudske mogućnosti i sposobnosti. Uvjetno gledano,

čovjek je u prilici da te posebne potencijale iskoristi u korisne svrhe, ili pak da mu to bude sredstvo u izazivanju nesreće i štete drugim ljudima. Već smo istakli da s obzirom na to od čega su stvoreni džini i šejtani, čovjek koji ih stavi pod svoju kontrolu dolazi u superiorniji položaj u odnosu na druge ljude. Naravno, ova superiornost i nadmoć u njemu pothranjuju nasilje i aroganciju. Pored svega, treba imati na umu da će njegov kraj na ovome svijetu biti užasan i ponižavajući.

Zašto dva meleka?

U Allahovom izboru dvojice meleka, donosioca sihira, kao kušnje ljudima, na Zemlju, ogleda se Njegova velika mudrost. Naime, meleki su u odnosu na ljude jedna različita vrsta bića, drugačijeg karaktera i od drugačije su materije stvoreni, kojima nije potrebna pomoć sihira da bi iz toga izvukli korist za sebe, jer su oni stvorenja oslobođena tih potreba. A, svakako, ne bi bilo u skladu s njihovom ulogom predanog i potpunog služenja Bogu da se bave nečim što donosi štetu, a ne korist.

Ne bi bilo logično da je zadatak prenošenja sihira, kao kušnje, povjeren Božijim poslanicima, dakle ljudima, jer je njihova ključna zadaća da svojom osobnom praksom budu primjeri ljudima u vjeri i ponašanju. To bi ljude, onda, dovelo u nedoumicu, pa bi prihvatili sahir kao pojavu koju treba prakticirati, jer je prenose poslanici. Naravno, našlo bi se mnogo onih koji inače vole otvarati rasprave, pitajući: "Ako sahir vodi u nevjerovanje i propast, zašto je onda njegovo prenošenje povjereno poslanicima, koji od Boga ljudima prenose samo korisne stvari za njihovu vjeru i život?"

Želimo ponovo istaći da je zato Bog ovaj zadatak povjerio upravo ovoj dvojici meleka, Harutu i Marutu, koji ne mogu nikakve koristi imati od te pojave, a koji su ljudima prenijeli jasnu poruku da je to iskušenje koje ih može samo

odvesti u nevjerovanje. Prema tome, u potpunosti je jasno zašto je izbor pao na meleke da obave ovu zadaću, kao i to da se i u tome ogleda sva mudrost Božijeg stvaranja.

Nakon što je Uzvišeni obavijestio meleke o stvaranju čovjeka i povjerio čovjeku misiju Njegovog namjesnika na Zemlji, oni su iskazali pesimizam u pogledu uspjeha te misije, a o tome nas Kur'an časni informira:

**Zar će ti namjesnik biti onaj koji će na njoj nered
činiti i krv prolijevati? A mi Tebe veličamo i
hvalimo i, kako Tebi dolikuje, štujemo...**

(El-Bekara, 30)

Postoji predanje koje navodi da je Bog nakon ovog skepticizma od meleka ponudio da oni između sebe izaberu dvojicu meleka koji će sa strukturom i osobinama čovjeka doći i boraviti na Zemlji, pa će On vidjeti hoće li odgovoriti postavljenom zadatku. Meleki su izabrali Haruta i Maruta, koji su došli na Zemlju, i kojima je nedugo zatim došla jedna prelijepa žena, u koju su se oni zagledali, a strast je našla mjesta u njihovom, sada ljudskom, biću, pa su je poželjeli imati. Međutim, ona je postavila uvjet da prvo kažu da postoji neko ravan Uzvišenom Bogu. Oni su to odbili, a ona se izgubila i uskoro se opet pojavila vodeći sa sobom dječaka. Predložila im je ovaj put, kako bi došli u priliku da uživaju u bludu s njom, da ubiju tog dječaka.

Predanje bilježi da su oni i tu ponudu odbili, pa je ona otišla, i ponovo se vratila, ovaj put noseći vrč vina u rukama, nudeći im konzumiranje vina kao put do uživanja s njom, pa su oni to prihvatili, napili se, netom zatim počinili širk, ubili dječaka i počinili bludnu radnju s njom.

Ovo predanje, iako je zabilježeno u nekim tefsirskim zbirkama, nije vjerodostojno. A kao prvi razlog njene neutemeljenosti navodimo da su meleki stvorenja

**koja se onome što im Allah zapovijedi neće
opirati, i koji će ono što im se naredi izvršiti.**

(Et-Tahrim, 6)

Kao drugi argument navodimo to da je najbolji pokazatelj potpunosti čovjekove vjere to što će bez pogovora izvršiti ono što mu Allah stavi u obavezu. Ova su dvojica meleka poslušno ispunili taj zadatak, prenijevši sahir kao kušnju ljudima, ali su ih i upozorili da je to velika kušnja koje se trebajućuvati jer vodi u bezvjerstvo. Prema tome, na njih se odnose u potpunosti riječi prethodnog ajeta, jer su dosljedno izvršili sve zadate obaveze.

Mi smo namjerno naveli ovo predanje, koje bilježe neke zbirke tefsira, kako bismo razotkrili njegovu nedosljednost i neutemeljenost u svakom pogledu.

Pa ako su se meleki, kao pomagači, pojavili u procesu upoznavanja ljudi s ovom pojavom, to onda znači da se čovjek mora udružiti danas sa šejtanima da bi upražnjavao ovaj "zanat".

Međutim, ljudima je bolje ne upuštati se u ovo opasno polje, i ne učiti kako se magija praktično realizira. To bi im moglo biti samo iskušenje da je jednoga dana praktično i primijene, kao što smo naveli primjer čovjeka naoružanog u masi nenaoružanih ljudi, koji ih uvjerava da je oružje kupio samo da bi sebe zaštitio od napadača.

Ali, da li on može kontrolisati sebe u takvoj situaciji da neće jednoga dana biti zaveden svojom snagom da upotrijebi silu i represiju ili će mu, ipak, moć i snaga biti povod da ljudima čini nasilje i nepravdu?

Sihir i Sulejman, a.s.

U kur'anskom ajetu koji govori o sihiru, spominje se i carstvo Božijeg poslanika, Sulejmana, pa se pitamo da li se ova pojava vezuje za vrijeme ovog poslanika i da li su spomenuta dvojica meleka došli baš tada na Zemlju?

Činjenica je da je fenomen magije bio poznat prije Sulejmanovog vremena, jer se on spominje i u vrijeme poslanstva Musaa, a.s.

Časni nam Kur'an kazuje o događaju koji se zbio između čarobnjaka i Musaa, a.s., te o poslanstvu Sulejmana, sina Davudovog, koji je bio poslanik u vremenu poslije Musaa:

Zar nisi čuo da su prvaci sinova Israilovih poslije Musaa svom vjerovjesniku rekli: "Postavi nam vladara da bismo se na Allahovom putu borili!"

(El-Bekara, 246)

U ovom ajetu je riječ o Israilićanima, i to u vremenu nakon Musaa, a.s., a kome je Allah, dž.š., slao veoma mnogo poslanika, čije pozive u postupanje po Božijem planu, nisu prihvatili. Ovdje je riječ o molbi koju oni upućuju Bogu da im pošalje vladara koji će ih predvoditi u borbi na Božijem putu. Bog je uslišao njihovu molbu, poslao im vladara,

međutim oni su se u borbi pokazali kao kukavice, pa je veliki broj pobjegao s bojnog polja. Ostao je mali broj boreći se protiv jednog okrutnog vladara, tiranina.

Ono što nas u kontekstu govora o počecima magije na Zemlji zanima jeste sljedeći dio ajeta:

**...i Davud ubi Džaluta, i Allah mu dade vlast i
vjerovjesništvo...**

(El-Bekara, 251)

Davudovo je vrijeme bilo nakon Musaovog, a Sulejman, njegov sin, došao je još kasnije, pa se prema tome pojava sihira ne može vezati za ovu vremensku epohu.

Štaviše, Kur'an nas obavještava da se on pojavio mnogo ranije, još u vrijeme Saliha, a.s., koji je djelovao prije poslanika Ibrahima.

Kada je Salih svome narodu ponudio da prihvate vjeru u jednog Boga i postupaju po pravilima koja iz toga proistječu, optužili su ga da je opčinjen.

Rekoše oni: "Ti si samo opčinjen."

(Eš- Šu'ara, 153)

Utvdili smo, dakle, da ova pojava nije iz Sulejmanovog vremena, a niti se dolazak Haruta i Maruta na Zemlju zblio u njegovom vremenu.

Šta je onda pozadina spomena imena poslanika Sulejmana u kontekstu govora o sihiru i dvojici meleka, Harutu i Marutu, u 102. ajetu sure El-Bekara?

Ako obratimo pažnju na ajete prije ovoga, uočiti ćemo da govore o jevrejima.

**A kada im je Poslanik od Allaha došao,
potvrđujući da je istinito ono što već imaju,**

**mnogi od onih kojima je Knjiga dana za leđa
svoja Allahovu knjigu odbacuju, kao da ne
znaju.**

(El- Bekara, 101)

Ovim ajetom Uzvišeni nas obavještava da je Kur'an došao da potvrdi one dijelove neiskrivljenog Tevrata koji su jevrejima jako dobro poznati.

Međutim, oni ne prihvataju Kur'an, iako odlično znaju da je on istina i da dolazi od Boga, jer o tome čitaju u svojim svetim knjigama. Oni zanemaruju i Knjigu koja je njima objavljena, tj. Tevrat, kako on ne bi bio argument protiv njih vezano za istinitost Kur'ana, pa pokušavaju zauzeti poziciju onoga koji ne zna i nije obaviješten. Oni kao da ne znaju šta se navodi u Tevratu, u pogledu znakova koji nagovještavaju dolazak Muhammeda, a.s., i ne osvrću se na prijetnju koju im Bog upućuje zbog zanemarivanja svega toga.

Jevreji su se, izgleda, poslužili onim što su šejtani prenosili o Sulejmanovoj vladavini, unoseći to nevjerstvo i laži u tekst Božije riječi, koristeći i to kao argument njihovog neprihvatanja vjere u posljednjeg Božijeg poslanika Muhammeda, a.s.

Zato je Uzvišeni objavio ovaj ajet koji govori o vladavini Sulejmanovoj i šejtanima koji su pravili spletke, služili se magijom i lažima, iznoseći neistine o njemu, želeći nam na taj način ukazati na svu bestidnost postupaka jevreja u mijenjanju sadržaja Božije objave, što su činili kako ne bi imali argumenta da prihvate Kur'an i poslanika Muhammeda.

Šejtani ljude poučavaju sihiru

Jevreji su čak optužili poslanika Sulejmana za nevjerstvo i korištenje sihira, pa je časni Kur'an odbacio sve ove lažne navode, ističući sljedeću istinu:

A Sulejman nije bio nevjernik - šejtani su nevjernici učeći ljude vradžbini...

(El-Bekara, 102)

Šejtani su, s ciljem stvaranja nereda na Zemlji, naučavali ljude sihiru. Međutim, da li su šejtani uistinu u stanju ljude naučiti magiji i širiti je među njima?

Prije svega, šejtani su stvorenja koja čovjeka navode na zlo, te svoje pristalice na Zemlji potajno obavještavaju da ljude pozivaju u odbacivanje vjere u Boga. Oni jednim posebnim, tajanstvenim načinom komuniciraju sa svojim sljedbenicima na Zemlji, koji može razumjeti i registrirati samo onaj ko saopćava i kome se saopćava.

Uzvišeni u Svojoj knjizi kaže:

A šejtani navode štićenike svoje da se s vama raspravljaju, pa ako biste im se pokorili, i vi biste, sigurno, mnogobošci postali.

(El- En'am, 121)

Uzvišeni nas Allah upoznaje i s načinom ove komunikacije koja se odvija između šejtana i njihovih štićenika na Zemlji.

**Onome ko se bude slijepim pravio da ne bi
Milostivog veličao, Mi ćemo šejtana natovariti,
pa će mu on nerazdvojni drug postati.**

(Ez-Zuhruf, 36)

**Mi smo im bili odredili loše drugove koji su im
lijepim prikazivali ono što su uradili i ono što
će uraditi, i na njima se obistinilo ono što je
rečeno za narode, džinove i ljude koji su prije
bili i nestali - doista su nastradali.**

(Fussilet, 25)

Loš drug jeste upravo šejtan, koji ljude želi zavesti i odvesti krivim putem. Svaki čovjek koji prihvata šejtansko mentorstvo ide ovim pravcem.

Od Božijeg Poslanika, a.s., bilježi se sljedeće predanje:

*Nema nijednog čovjeka a da mu nije imenovan
šejtan kao pratilac,*

pa su ashabi rekli: "Čak i tebi, Božiji Poslaniče?"

*Da, reče on, ali mi je Allah pomogao u borbi s
njim, pa je prihvatio islam.*

Šejtani objavljuju štićenicima svojim

Neki se ljudi pitaju kako je moguće nazvati šejtansko komuniciranje sa svojim sljedbenicima objavom (vahj)?

Jezičko značenje riječi vahj (objava) ukazuje na davanje informacija u tajnosti i na skriven način. Da bismo približili i pojasnili ovaj fenomen, navest ćemo sljedeći primjer:

Ako bi ti kojim slučajem u goste došao čovjek koji je težak sagovornik, nastojao bi putem davanja znakova i mimike svome sinu ili slugi izbjeći susret i razgovor s njim. Sin ili sluga, čim bi vidjeli te signale, razumjeli bi tvoju poruku, i nastojali bi na svaki način riješiti se gosta, kome ne želiš praviti društvo. Niko drugi sa strane nije mogao prepoznati i proniknuti u signale koji si im dao. Dakle, to je jedan vid skrivene komunikacije.

Allah, dž.š., objavljuje i ljudima, kao što navodi u ovom ajetu:

**Nijednom čovjeku nije dato da mu se Allah
obraća osim na jednom od tri načina...**

(Eš- Šura, 51)

Kao što je Svoju objavu slao ljudima vjerovjesnicima, tako ju je slao i običnim ljudima.

I Mi nadahnuismo Musaovu majku...

(El- Kasas, 7),

čak i pčelama On objavljuje:

Gospodar je tvoj pčelu nadahnuo...

(En-Nahl, 68),

pa i neživoj prirodi On je Svoju objavu slao:

Kada se Zemlja najžešćim potresom svojim potrese i kada Zemlja izbaci terete svoje, i čovjek uzvikne: "Šta joj je?!", toga će dana ona vijesti svoje kazivati jer će joj Gospodar tvoj narediti.

(Ez- Zilzal, 1-5)

Vahj ili način Božijeg obraćanja ima svoje različite manifestacije i forme, s obzirom da se On obraća različitim svjetovima, ali kada se riječ vahj spominje sa određenim članom ili kao vlastito ime, onda je isključivo riječ o Božijoj objavi nekom od Njegovih poslanika.

Koliko šejtan zna o svijetu gajba

Nakon što nas je Uzvišeni upoznao s činjenicom da su šejtani ti koji svojim sljedbenicima na zemlji došaptavaju neke informacije, i upozorio nas da ni u kojem slučaju ne prihvatamo njihovo zavođenje, pitamo se šta je sadržaj tog šejtanskog govora?

U prošlosti su oni prisluškivali ono što je Uzvišeni melekima stavljao u zadatak, a radilo se o različitim zaduženjima u kosmosu. Šejtani su imali svoje zauzete pozicije i busije u kosmosu, odakle su mogli pratiti te Božije naredbe, pa ih brže-bolje dostavljali čarobnjacima i predskazivačima sudbine, svojim saradnicima na zemlji, dodajući tim riječima svoje laži i izmišljotine.

Dakle, u njihovom je govoru tada bilo ono što ljude poziva u nevjeru i grijehenje, umjesto iskazivanja pokornosti Allahu Uzvišenome.

A oni ljudi koji bi išli u posjetu tim čarobnjacima i astrolozima bili bi obavješteni o tome šta će im se desiti u budućnosti, obmanuti njihovim tvrdnjama da oni uistinu posjeduju sve informacije i sve znanje.

Pa ako bi im ljudi povjerovali, otvorili bi sebi put u nevjerovanje.

Čarobnjaci izmišljaju laži na Allaha, pozivajući se na ono što su oni sami pripisali u tekst Božije riječi, a to odgovara njihovim željama i planovima u pogledu zavoda ljudi.

Međutim, kada je počelo poslanstvo Muhammeda, a.s., Uzvišeni je Allah oduzeo šejtanima svaku mogućnost da prisluškuju ono što se objavljuje. Dakle, šejtani se ne mogu miješati u Allahov zakon. Njihov svaki prodor u blizinu prostora gdje Bog melekima obznanjuje Svoju objavu, rezultirao bi udarom plamena po njima. Evo šta nam o tome, u suri El-Džinn Uzvišeni kazuje:

I mi smo nastojali da nebo dotaknemo i utvrdili smo da je moćnih čuvara i zvijezda padalica puno; i sjedeli smo okolo njega po busijama da bismo što čuli, ali će onaj, ko sada prisluškuje, na zvijezdu padalicu koja vreba naići.

(El-Džinn, 8-9)

Iz ajeta je jasno da su pokušaji šejtana ostali uzaludni, jer je Allah sačuvao u potpunosti taj prostor melekima čuvarima, čime je otklonjena svaka mogućnost da bi se u Njegovim riječima moglo što šejtansko umiješati, i da bi oni mogli naškoditi vjeri koju On obznanjuje ljudima. Sulejman, a.s., jeste jedini čovjek na svijetu koji je imao, uz Božiju pomoć, pod svojom punom kontrolom džine i šejtane. Bio je u stanju sakupiti sve njihove knjige i zapise koje stavljaju ljudima, i kazniti sve one među njima koji ne izvršavaju njegove zapovijedi. On je molio Boga da mu, pored dara poslaničke misije, daruje i toliko veliku vlast koju niko prije i poslije njega neće imati.

“Gospodaru moj”, rekao je, “oprosti mi i daruj mi vlast kakvu niko, osim mene, neće imati! Ti uistinu, bogato daruješ!”

I Mi smo dali da mu služe: vjetar - koji je prema zapovijedi njegovoj blago puhao onamo kuda je on htio - i šejtani, sve graditelji i gnjurci.

(Sa'd, 35-38)

Iz ovog ajeta saznajemo o velikoj vlasti i carstvu koje je posjedovao poslanik Sulejman, a posebno je zanimljivo to da su, između ostalih, među njegovim podanicima bili i šejtani, koji su poslušno izgradili brojne, velike građevine u njegovom vremenu. Oni su obavljali i najteže poslove, koji nadmašuju ljudske mogućnosti, ali i poslove ronjenja i istraživanja u moru, odakle su mu donosili ukrase, nakit i brojne druge, vrijedne, stvari. Jedna skupina šejtana koje je držao pod svojom kontrolom radila je čitavo vrijeme pod okovima, jer su se bili pobunili protiv njegove vlasti, pa ih je on, uz pomoć Božiju, savladao i držao okovane.

Sulejman - vjerovjesnik i vladar

Nije nimalo čudno u slučaju poslanika Sulejmana da u isto vrijeme bude i vjerovjesnik i moćni vladar, jer je Svemogući Bog i poslaniku Muhammedu ponudio mogućnost izbora, između statusa vjerovjesnika kao običnog, skromnog čovjeka, i vjerovjesnika koji će imati veliku vlast i carstvo. On je izabrao ovo drugo, jer je to kod Boga vrednije i prihvatljivije.

U Sulejmanovo vrijeme šejtani su bili korišteni kao snaga koja uz pomoć sihira nanosi ljudima neprijatnosti, pa je on, saznajući za taj problem, sakupio sve knjige iz te oblasti i zakopao ih u zemlju kako bi otklonio od ljudi ovu potencijalnu opasnost. Navodi se da je on te knjige pokopao pod svojim prijestoljem.

Nakon Sulejmanovog preseljenja na ahiret, šejtani su, znajući šta se zbilo s njihovim knjigama, uputili neke ljude na njihovo traženje. Šejtani su, čak, Sulejmanovu veliku vlast i kontrolu nad džinima, ljudima i vjetrom objašnjavali njegovim poznavanjem sihira i korištenjem njegove moći u svrhu dominacije nad tim različitim svjetovima.

Štaviše, tvrdili su da će onaj ko dođe u posjed tih knjiga moći čitav kosmos staviti pod svoju kontrolu, a to predstavlja očitu laž i izmišljotinu. Poslanik Sulejman s tim stvarima

nije imao nikakve veze. Njemu je Bog upokorio i stavio pod kontrolu te svjetove, dok su šejtani samo željeli obmanuti ljude, da je to djelo magije, pa bi prihvatanje te šejtanske laži značilo negiranje Boga i Njegove moći i prihvatanje vjere u magiju i njenu snagu.

Zato se smatra nevjernikom svaki onaj ko povjeruje u snagu sihira i koji prakticira ovaj “zanat”.

Sulejman, a.s., nevin je u pogledu optužbi za bavljenje sihirom, jer je kur’anski sud to odbacio.

Sihir i dominacija na dunjaluku

Utvdili smo u prethodnom tekstu da ogromna vlast koja je data Sulejmanu nije bila rezultat magije, već isključivo Božija blagodat, a to je on cijenio i na tome je neprestano zahvaljivao Uzvišenome.

Pored velikog carstva, Sulejman je imao i tu blagodat da razumije govor ptica, mrava, te slavljenje i veličanje Boga od planina.

I kad stigoše do mravlje doline, jedan mrav reče: "O mravi, ulazite u stanove svoje da vas ne izgazi Sulejman i vojske njegove, a da to i ne primijete!"

I on se nasmija glasno riječima njegovim i reče: "Gospodaru moj, omogući mi da budem zahvalan na blagodatima Tvojoj, koju si ukazao meni i roditeljima mojim, i da činim dobra djela na zadovoljstvo tvoje, i uvedi me, milošću Svojom, među dobre robove Svoje!"

(En-Neml, 18-19)

Nedvojbeno je jasno iz ajeta da je Sulejman u potpunosti bio svjestan da sve što posjeduje dolazi od Boga, pa je

dosljedno zahvaljivao na tome i molio Ga da bude jedan od onih koji će raditi djela od opće koristi.

U darovanju ove velike blagodatni Sulejmanu, Uzvišeni nam želi prenijeti dvije važne poruke. Prva je ta koja ukazuje na sveobuhvatnost Božije vlasti i moći u kosmosu. Rezultat te njegove moći očituje se i u stvaranju nekih vrsta i svjetova, koje svojom strukturom i kvalitetom, nadmašuju sve druge, što, opet, ni u kojem slučaju ne znači da je to plod njihovog djelovanja, već isključivo Božije moći i stvaranja.

On, Uzvišeni, može, kada to hoće, da neke vrste izuzetnih sposobnosti i kvaliteta stavi pod kontrolu onih manjih, koje ne posjeduju takve osobine. A ono što je upokorio poslaniku Sulejmanu od blagodatni, on kao čovjek to nikako ne bi mogao sebi priuštiti, jer su njegove mogućnosti ograničene. Ovim se želi prenijeti poruka ljudima da je sve što postignu rezultat Allahove pomoći i podrške.

Uzvišeni nam navodi također i primjer onih koji su Sulejmanovi podanici, a posjeduju više znanja od njega samoga. Primjer je i ptica Hudhud, koju nije pronašao na smotri svoje vojske, pa joj je zaprijetio teškom kaznom. Međutim, kada se Hudhud vratio, šta se desilo? On je, kako stoji u Kur'anu, rekao:

Doznao sam ono što ti ne znaš, iz Sabe ti donosim pouzdanu vijest.

(En- Neml, 22)

Ovim nam je primjerom Uzvišeni demonstrirao još jednom sveobuhvatnost Svoje moći i snage, navodeći primjer male ptice, Hudhuda, koja, uz pomoć i podršku od Boga, ima više informacija od njenog vladara Sulejmana. A to nije nimalo čudno, ta sve to od Allaha dolazi, i On daruje kome hoće ono što želi.

Sulejman, iako veliki vladar, nije mogao proniknuti u ono što je Bog samo Hudhudu darovao.

Isti je slučaj i s Musaom, a.s., koji je otišao jednom Božijem robu, iznimnoga znanja, kako bi učio od njega. I o tome nam govori časni Kur'an:

**I nađoše jednoga Našeg roba kome smo milost
Našu darovali i onome što samo Mi znamo
naučili.**

**"Mogu li da te pratim", upita ga Musa, "ali
da me poučiš onome čemu si ti ispravno
poučen?"**

(El- Kehf, 35-36)

Navodeći ove i slične primjere, Uzvišeni nam želi prenijeti jasnu poruku: neko od Njegovih stvorenja može učiniti nešto tek onda kada mu On daruje svoju pomoć i snagu. Niko od stvorenja, ma koliko Mu bio blizak, ne može imati vlast i dominaciju u kosmosu, bez Njegovog dopuštenja.

Apsolutno sva snaga, vlast i moć pripadaju samo Njemu Uzvišenome.

Vlast Sulejmanova i vjerovanje ljudi

Druga važna stvar koju nam Uzvišeni želi predložiti jeste ta da se u činjenici da je On ljudima slao poslanike, kojima su se neki ljudi suprotstavljali, borili se protiv njih i negirali istinitost njihovog poslanja, ogleda mogućnost slobode i izbora.

Izbor odbojnog i suprotstavljenog stava nekih ljudi prema poslanicima ne može se tumačiti kao otpor Božijoj volji, već, naprotiv, samo kao sloboda izbora u slijeđenju Božijeg zakona.

Allah, dž.š., slao je ljudima poslanike koj su bili obični ljudi i poslanike koji su bili vladari. Sulejman, a.s., bio je i vjerovjesnik vladar, kome je dato carstvo koje nikad prije i nikad poslije neće biti nikome dato. On, Uzvišeni, dao je pa su se ljudi pokoravali Sulejmanu kao i drugim vladarima, a taj odnos između vladara i podanika temelji se, kao i u svim drugim carstvima, na bazi ljubavi i straha. Bog mu je darovao i mogućnost da kazni i čovjeka i džina, i sve druge koji izađu iz okvira poslušnosti u izvršavanju zadataka. Bilo je onih koji su vjerovali u njegovo poslanstvo iz istinske ljubavi i uvjerenja, ali i onih koji su to iz straha činili.

Zar Sulejman prilikom smotre svoje vojske, vidjevši da nema Hudhuda, nije rekao sljedeće:

**Ako mi ne donese valjano opravdanje, teškom
ću ga kaznom kazniti ili ću ga zaklati?**

(En-Neml, 21)

Uzvišeni želi ovdje ukazati na činjenicu da je On u stanju poslati poslanika kojem će dati snagu, moć i carstvo, što će biti dovoljan razlog da mu se ljudi povinuju i povjeruju, kao što je i u stanju silom ljude primorati da vjeruju.

**Kad bismo htjeli, Mi bismo im s neba jedan znak
poslali pred kojim bi oni šije svoje sagnuli.**

(Eš-Šu'ara, 4)

Na ovaj nam način Bog želi poručiti da je On moćan učiniti da ljudi iz straha pred Njim povjeruju u Njega, ali to nije Njegov cilj. On želi da ljudi vjeru prihvataju dobrovoljno, slobodno, s ljubavlju i željom. On je želio i ovim primjerom pokazati nam svu sveobuhvatnost i apsolutnost Božije volje i moći, jer je Njegova odluka neopoziva, On odlučuje o svemu i u tome ljudi nemaju nikakvog udjela.

Mudrost Njegova htjela je da jednom učini poslanikom običnog skromnog čovjeka, čijem će se pozivu ljudi, iz ljubavi odazivati, a drugi puta učinio je vjerovjesnikom čovjeka kome su se ljudi pokoravali i iz ljubavi i iz straha. On je u stanju uraditi sve, jer je On apsolutan.

Ovim, do sada kazanim, došli smo do zaključka, da je Bog magiju na Zemlju kao kušnju spustio, a ona će biti ispitom snage vjere u Njega i istrajnosti na Pravom putu.

Saznali smo da je On za ovu misiju izabrao dvojicu meleka, Haruta i Maruta, koji su dosljedno ispunili svoju

zadaću, upozorivši ljude na pogubnost bavljenja tim poslom.

Naravno, očita je laž i podvala da je Sulejman svoje carstvo i moć postigao koristeći se snagom sihira. Sva je snaga isključivo kod Allaha, a nijedna snaga i moć koju posjeduje neko od Božijih stvorenja ne predstavlja ništa dok mu On ne daruje realizaciju.

Šejtani, tj. džini koji su iskazali odbojnost prema redu koji je Allah, dž.š., uspostavio, nastojali su proniknuti u Božije naredbe date melekima preko kojih se odvija ovozemaljski život i egzistencija. Oni su iskoristili ono što su uspjeli čuti, i prenosili to svojim sljedbenicima među ljudima na Zemlji, čarobnjacima i sihirbazima, kako bi remetili red koji je Allah uspostavio, i širili nevjerovanje umjesto vjere.

Ostalo je da razjasnimo nekoliko važnih pitanja, a to su:

- kako djelovanje sihira uspijeva rastaviti muža od žene?;
- kako se putem sihira ljudima nanosi zlo?;
- kako to da su čarobnjaci prvi kojima ova pojava nanosi zlo i nesreću?

Četvrto poglavlje

Sihir donosi štetu, a ne korist

Kada govorimo o sihiru, nameće nam se pitanje kako to oči bivaju opčinjene i kako se čovjeku pričinjava da vidi stvari koje ne postoje? Znamo da sihir ne mijenja suštinu stvari i da onaj koji se bavi sihirom unosi strah u osobu koju je opčinio, pa joj se zbog toga pričinjavaju neke stvari. Potom se osoba koju je sahir (sihirbaz) opčarao potčinjava njegovoj volji i čini ono što on hoće. Ako je to sihir, a tako ga je opisao Kur'an, kako onda može rastaviti muža od žene? Kako može nanijeti štetu ljudima?

Uzvišeni u Kur'anu kaže:

I ljudi su od njih dvojice učili kako će muža od žene rastaviti, ali nisu mogli time nikome bez Allahove volje nauditi...

(El-Bekara, 102)

Na samom ćemo početku kazati da je veliko dobro za ljude u tome da ne nauče sihir i da njime ne budu dovedeni u iskušenje, jer im on neće donijeti nikakvo dobro, nego će im nanijeti štetu. Zamislimo čovjeka koji posjeduje vatreno oružje među nenaoružanim ljudima. Ta će ga odlika učiniti nasilnim i podstaknuti ga na činjenje nasilja i nereda. Neki ljudi kažu da je sihir nauka kojom se potčinjavaju džini i

prisiljavaju se da budu u službi čovjeka. Neki, pak, govore da će naučiti sihir, a da će ga koristiti samo na putu dobra. Ovim i sličnim ljudima kazat ćemo: “Vi to kažete onda kada ste smireni. Vaše poznavanje te nauke dat će vam osobinu koja će vas učiniti da budete iznad ostalih ljudi. Da li ste sigurni i da li jamčite da, ukoliko budete imali tu moć da nećete drugim ljudima činiti nasilje?”

Pogledajmo to i ovako: pretpostavimo da neki mladić od svoga oca traži da mu kupi pištolj, ali je to otac odbio. Mladić će misliti da mu otac ne želi dobro, ali mu on ustvari ne želi ništa drugo osim dobra. On dobro zna da se mladić neće moći vladati sobom u trenucima gnjeva.

Uzvišeni je rekao:

**...Učili su ono što će im nauditi i od čega
nikakve koristi neće imati...**

(El-Bekara, 102)

Uzvišeni je Allah u ovom ajetu presudio da sihir ne donosi nikavu korist, i niko nema pravo reći da će naučiti sihir da bi ga koristio na putu dobra. Uzvišeni, Koji posjeduje znanje koje nadvisuje sva ljudska saznanja donio je presudu da sihir donosi samo štetu i da od njega nema nikakve koristi.

Stoga, ako bi neko tvrdio nešto što je u oprečnosti s navedenim ajetom, reći ćemo mu da laže i da želi ostvariti prednost i odliku da bi pomoću njih činio nasilje i nepravdu, jer je Uzvišeni presudio da sihir nanosi samo štetu, i da ne donosi nikakvu korist. Reći ćemo mu također da ne pokušava sebe i druge zavaravati tim riječima jer će se učenjem sihira izložiti iskušenju koje će ga izložiti opasnosti nevjerovanja.

Možemo vidjeti da svako ko se bavi sihirom ima prezren i odvratn kraj. Umire siromašan, prezren i omražen od ljudi.

Ako posmatrate i analizirate živote ljudi koji se bave sihirom, naći ćete da su svi loše završili. Uzvišeni nas je u Kur'anu na to upozorio i obavijestio nas o ishodu onih koji traže pomoć od džina i onih koji s njima surađuju da bi se izdvojili iznad ostalih ljudi ili da bi im nanijeli štetu. Uzvišeni je rekao:

**I bilo je ljudi koji su pomoć od džinova tražili,
pa su im tako obijest povećali.**

(El-Džinn, 6)

Traženje pomoći od džina ne donosi nikakvo dobro

Traženje pomoći od džina čovjeku nikada ne donosi dobro, nego ga izlaže velikom zlu. Ako pogledamo one koji se bave sihirom, naći ćemo da su svi oni koji žive pored njih bolji i ugledniji od njih, i pored njihove suradnje sa džinima. Oni traže svoju nafaku od ljudi koji se ne bave sihirom, dakle, ne zarađuju uzimajući od džina. Oni su zbog toga uvijek 'donja ruka', od drugih uzimaju i dovijaju se kako steći nešto od Allahovih robova koji se ne bave ni jednom vrstom sihira.

Da oni koji se bave sihirom čine ono što im obezbjeđuje korist i dobro, onda bi prije svega od sebe otklonili potrebu i ovisnost o ljudima, a oni se u traganju za nafakom ne mogu osloniti na sebe.

Uzvišeni je Allah htio pokazati nam da su ljudi koji se bave sihirom, i pored činjenice da se potpomažu snagom koja je daleko veća od čovjekove zbog toga što je stvorena iz drugačije osnove nego čovjek, prezreni od ljudi oko njih i da od njih traže svoju nafaku. Dakle, niko ne može, poslije svega navedenog, tvrditi da je u traženju pomoći od džina i suradnji s njima bilo kakva korist. Bilo da se radi o sihiru, bilo o oružju, ili riječima koje su upotrebljene na način koji

ne odgovara načinu propisanom od Allaha - to šteti čovjeku. Ako se šteta dešava čovjeku ukoliko odstupi s Allahovog puta u stvarima koje se tiču materijalne prirode, šteta se isto tako dešava ukoliko izađe s Allahovog puta u gajb, skrivenim, stvarima. Cilj vjerovanja jeste to da čovjek svaku nauku koju izučava potčini služenju na Allahovom putu, a to se postiže ukoliko se bavimo naukom koja je dozvoljena. Ukoliko postoji iskušenje koje je Uzvišeni Allah postavio da bi ispitao vjerovanje čovjeka, svi se moramo udaljiti od njega, jer onaj ko se kreće oko zabranjenog područja u njega i pada.

Nekada iskušenja imaju materijalnu i osjetilnu formu kao što su iskušenja koja poznajemo: djeca, žena, imetak i slično. Nekada su, pak, izražena u tajnovitom, gajb, obliku kao što je sihir. Naša je dužnost da ne podlegnemo ni jednoj od te dvije vrste iskušenja, jer je to draž koja donosi samo zlo, a nikada dobro.

Pošto je Uzvišeni Allah Svome Poslaniku, s.a.v.s., kazao da je sihir iskušenje koje čovjeka vodi u nevjerovanje, mi potvrđujemo i vjerujemo u ono što je On objavio Svome iskrenom i povjerljivom robu. Stoga se moramo udaljiti od tog iskušenja i od svega drugoga što nas može do njega dovesti, kao što je npr. učenje sihira, od kojeg neizostavno i obavezno mora biti daleko svaki musliman.

Ako nam na materijalni osjetilni način nije jasno kakva se iskušenja i nevolje mogu javiti kao rezultat učenja sihira, onda nam mora biti na umu to da kada čovjek dobije bolju priliku od ostalih ljudi, nije u stanju vladati sobom. Kada čovjek ovlada sihirom dobiva veću priliku nego ostali ljudi i onda nije više u stanju da vlada sobom. Zbog toga možemo konstatirati da čovjek učenjem i znanjem sihira neće naučiti ništa korisno, već ono što će nanijeti štetu i njemu i drugima.

Ako pogledamo one koji se koriste sihirom, naći ćemo da su svi oni preopterećeni ljudi, a stjecanje nafake svih njih u silaznoj je putanji. Niko od njih nije u stanju sihir koji poznaje iskoristiti u svoju vlastitu korist. To nam je dovoljan dokaz da je sihir zlo, a ne dobro, da je štetan, a ne koristan. Uzvišeni Allah o tome kaže:

...A čarobnjaci neće nikada uspjeti!

(Junus, 77)

Također kaže:

**A čarobnjak (sahir) neće, ma gdje došao,
uspjeti!**

(Ta-Ha, 69)

Bavljenje sihirom nikada neće donijeti uspjeh niti bilo kakvu korist. Ono što rade sahiri nikada neće osigurati napredak ni blagostanje ljudima.

Rastavljanje muža od žene

Sihir izaziva nevolju i nanosi štetu ljudima. Postoji mnogo vidova štete koji se ne mogu ni pobrojati. Postavlja se pitanje kakva je to šteta koja se ostvaruje putem sihira ako je on nešto što je od nas skriveno? Mi ćemo znanje o tim štetama preuzeti iz riječi Uzvišenog Allaha i Njegovog Poslanika, s.a.v.s., koji su nas o tome obavijestili. Prva šteta koju navodi Kur'an jeste rastavljanje muža od žene.

Rastavljanje muža od žene može se ostvariti i materijalnim sredstvima. Zar u svakodnevnom životu ljudi koji ne vode računa o Allahovim propisima nema onih koji prenose riječi s raznoraznih strana i time rastavljaju muža od žene? Takvih ljudi ima, i mi to svjedočimo. Ako se to dešava putem materijalnih stvari, to se također dešava i putem skrivenih, gajb, stvari.

Poznato nam je da se šejtani džini mogu prikazivati u različitim likovima. Allahov Poslanik, s.a.v.s., gotovo je jedanput zavezao šejtana u jednom dijelu džamije, nakon što se prikazao u liku čovjeka, te je tada podlijegao zakonitostima funkcioniranja ljudskog tijela. Jedan od vidova Allahove milosti jeste da se šejtan ukoliko se prikaže u nekom obliku nužno pokorava tjelesnim zakonitostima tog oblika. Tako, ukoliko se prikaže u liku čovjeka ili životinje, pa se na njega

otvori vatra iz vatrenog oružja, biva ubijen. Reći ćemo: "Kada je to tako, šta onda sprečava šejtana džina da se pokaže u ružnom obliku u liku žene, pa kada je njen muž pogleda, neće biti u stanju da na njoj zadrži svoj pogled. Šta sprečava šejtana džina da se prikaže u ružnom obliku u liku muža, pa kada ga njegova žena pogleda, da ne bude u stanju da zadrži svoj pogled na njemu. Sve se to može desiti. Može se desiti da kadgod muž pogleda u lice svoje žene, vidi da je ono ružno i nakazno pa će osjetiti odvratnost prema njoj. Moguća je i obratna situacija, da čovjek bude zdrav i lijep, ali da ga njegova žena vidi odvratnim i ružnim kad god ga pogleda, što nije u stanju podnijeti.

Ovo je samo jedna od mogućnosti rastavljanja muža od žene. Postoje stvari i postupci koje ne znamo jer su od nas skriveni, ali znamo da je moguće rastavljanje muža od žene jer nas je o tome obavijestio Kur'an.

Postoje i druge vrste štete koje proizlaze iz sihira.

Allahov Poslanik, s.a.v.s., rekao je da šejtan kola kroz krvne sudove čovjeka. Nekim ljudima se to čini čudnim i pitaju se kako se šejtan može kretati kroz krvne sudove čovjeka? Odgovorit ćemo im da postoje mnoge stvari koje se kreću kroz krvne sudove čovjeka. To su materijalne stvari za koje smo tek nedavno saznali. Pored toga, krvotok predstavlja veliki rezervoar bijelih krvnih zrnaca. Ukoliko neko strano tijelo uđe u krv, bijela krvna zrnca određuju koje je vrste i proizvode tvari koje ga uništavaju. Tada se u krvi vodi rat između mikroba i bijelih krvnih zrnaca sve dok se ne unište bakterije ili mikrobi. Bakterije su materijalna bića koja nisu prozirna i nevidljiva kao šejtan, ali mogu ući u tijelo čovjeka, a da to on i ne osjeti, mogu da uđu u njegove krvne sudove, da tamo žive i da se razmnožavaju.

Ako je moguće da svi ti organizmi uđu u tijelo čovjeka, kako onda nije moguće da u njega uđu druga koja su prozirna i nevidljiva?

Oni koji se čude riječima Poslanika navedenim u ovom hadisu zaboravljaju otkrića savremene nauke koja je otkrila mnoge tvari koje se kreću putem krvotoka. U stanju smo bilo kakvom preciznom analizom krvi utvrditi neke od tih tvari koje su svrstane u desetak vrsta.

Ne postoji "kako" u stvarima koje se tiču gajba

Postoje gajb, nepoznate, stvari o kojima ne možemo pitati kako postoje i kako se dešavaju, jer znanje o gajbu pripada Allahu. O materijalnim i osjetilnim stvarima možemo postaviti pitanje kako se dešavaju, kao da, naprimjer, pitamo kako nastaje voda? Odgovor će na osnovu praktičnog pokusa glasiti da voda nastaje vezanjem dva atoma vodika s jednim atomom kiseonika.

Kad je riječ o stvarima koje se tiču materijalne i iskustvene nauke, možemo pitati kako nastaju, kako se ponašaju i slično, ali ne možemo dobiti odgovor kada bismo pitali zašto se to dešava? Odgovor bi tada glasio da je te osobenosti i zakonitosti postavio Uzvišeni Allah. U stvarima koje se, pak, tiču gajba niko ne pita niti može dobiti odgovor kako se one dešavaju. Ibrahim, a.s., pitao je Svoga Gospodara:

A kada Ibrahim reče: "Gospodaru moj, pokaži mi kako umrle oživljuješ!", On reče: "Zar ne vjeruješ?" "Vjerujem", odgovori on, "ali bih da mi se srce smiri..."

(El-Bekara, 260)

Otac vjerovjesnika Ibrahim, a.s., tražio je od Uzvišenog Allaha da mu pokaže kako oživljava mrtve, a oživljavanje mrtvih skriveno je od čovjeka. Ibrahimovo, a.s., pitanje glasilo je "Kako?", znači ticalo se načina? Da li ga je Uzvišeni obavijestio o načinu na koji oživljava mrtve? Uzvišeni je pred njim izveo pokus koji je ukazao na veliku moć Uzvišenog u oživljavanju mrtvih:

"Uzmi četiri ptice", reče On, "i isijeci ih, pa pojedine komade njihove stavi na razne brežuljke, zatim ih pozovi, brzo će ti doći. Znaj da je Allah silan i mudar!"

(El-Bekara, 260)

Taj pokus izvršen je pred Ibrahimom, a.s. On je doista uzeo četiri ptice, isjekao ih, i na svaki brežuljak postavio po jedan njihov komad. Potom ih je zovnuo, pa su one pred njega došle hodajući na svojim nogama, a ne leteći s drugog mjesta da ga to ne bi dovelo u nedoumicu. Ali, da li je Uzvišeni Allah objasnio Ibrahimu kako oživljava mrtve? Ne, jer se vezano za gajb-stvari ne govori kako. Ukoliko neko pita kako se nanosi šteta opčinjenom čovjeku, kazat ćemo da nas je Uzvišeni Allah o nekim stvarima obavijestio, dok nam je neke ostavio skrivenim. Uzvišeni nas je obavijestio o tome da se opčinjenom čovjeku pričinjava da vidi neke stvari pred sobom, ali one nisu stvarne. Primjer za to jesu konopci i štapovi faraonovih čarobnjaka za koje su ljudi mislili da su velike zmiје koje se kreću. To pričinjavanje ili imaginacija unijelo je strah u gledaoce, a njihovu je volju potčinilo čarobnjaku. Strah koji ih je obuzeo onemogućio im je svaki oblik otpora, pa su počeli uviđati ono što čarobnjak hoće da oni vide. Dokaz za to jeste to što su oni konopce i štapove vidjeli kao zmiје, i nisu vidjeli ono što čarobnjak nije želio

da oni vide. Oni nisu vidjeli da su konopci i štapovi ostali u svom prvobitnom obliku i da nisu promijenili svoj izgled, što nam kazuje Uzvišeni Allah u Kur'anu. Uzvišeni nas je također obavijestio da se rastavljanje muža od žene može dogoditi putem sihira, ali nam nije objasnio način na koji se to dešava. Isto tako, Uzvišeni nas je obavijestio da sihir nanosi štetu ljudima, ali nam nije pojasnio način na koji se to dešava. Da nije hadisa Vjerovjesnika, s.a.v.s., mi ne bismo znali ni to da šejtan kola venama čovjeka.

Osoba koja se bavi sihirom ne poznaje gajb

Neki ljudi žive u uvjerenju da sahiri poznaju gajb, što je i cilj varalica i opsjenara. Oni pokušavaju ljude prevariti i navesti ih na pomisao da im oni mogu pokazati nepoznate, gajb, stvari. Ali to nije istina.

Da bismo razumjeli ovu temu, trebamo znati da postoje dvije vrste gajba (skrivenoga):

- relativni gajb;
- apsolutni gajb.

Relativni gajb jeste ono što je meni nepoznato, ali ga znaju neki drugi ljudi. Ako mi, naprimjer, neko ukrade nešto, ja ne znam ko je kradljivac, i to mi je nepoznato, gajb. To ne zna ni policija, ali kradljivac zna da je on to ukrao, onaj kod koga je sakrivena ta ukradena stvar to zna, i onaj kome su prodate ukradene stvari to, možda, zna.

Ili, naprimjer, ako je ministar potpisao odluku o mome imenovanju na viši položaj u službi, to mi je nepoznato, gajb, jer ja ne znam da sam već imenovan na taj položaj. Ali ministar zna da je već potpisao odluku, šef njegovog kabineta to također zna jer ju je on umnožavao u više primjeraka. Radnik štamparije ili čovjek koji je zadužen za umnožavanje

dokumenata to također zna jer je on taj koji je umnožavao taj dokument. Sve to je relativni gajb jer ja to ne znam, ali to nije skriveno od drugih ljudi. To je vrsta gajba koju mogu znati i ljudi i džini.

Postoji također i gajb prošlog vremena koji se tiče stvari koje su se desile i koje su se završile. One su nepoznate nekim ljudima, ali ih njihovi akteri i svjedoci poznaju. I to je relativni gajb. Relativni gajb jesu i događaji koji su se desili u prošlosti, a da su svi njihovi svjedoci umrli. Ljudi poslije dođu do tragova ili spisa koji im otkriju te događaje i ispričaju im priču o njima.

Apsolutni gajb zna samo Uzvišeni Allah i niko drugi:

On tajne zna i On tajne Svoje ne otkriva nikome.

(El-Džinn, 26)

Neki će ljudi reći da je Allahov Poslanik, s.a.v.s., obavijestio ljude o nekim stvarima koje su bile gajb, nepoznate, pa su se poslije desile. Mi ćemo im kazati da je Poslanik, s.a.v.s., podučen nekim stvarima iz gajba, odnosno da ga je Uzvišeni Allah obavijestio o onome što je htio znati od vijesti koje predstavljaju gajb. Poslanik, s.a.v.s., obavijestio nas je o tim stvarima koje mu je Uzvišeni otkrio, a Kur'an nam je na to ukazao:

Reci: "Ja vam ne kažem: 'U mene su Allahove riznice', niti: 'Meni je poznat nevidljivi svijet.'"

(El-En'am, 50)

Dakle, Uzvišeni je od Svoga Poslanika, s.a.v.s., tražio da svim ljudima kaže da on ne zna gajb. Ali njega je Uzvišeni obavijestio o nekim stvarima iz gajba koje je on nama prenio.

Džini ne znaju ono što je gajb (skriveno)

Kada je Uzvišeni Allah poslao Muhammeda, s.a.v.s., kao poslanika, sačuvao je njegov ummet od toga da šejtan bude u stanju da sluša Kur'an dok se objavljuje s neba, kao što je zabranio šejtanima da posjeduju mogućnost slušanja Allahovih odredbi i sudbina ljudi dok se meleki spuštaju na Zemlju. Tako je šejtanima uskraćeno slušanje odredbi i Kur'ana i mogućnost da imaju mjesta na nebu s kojih bi to slušali. Nakon objave Kur'ana zadržala se samo jedna vrsta sihira, a to je ona koju su ljudi naučili od dvojice meleka, Haruta i Maruta. Tu je vrstu sihira Uzvišeni zadržao na Zemlji kao iskušenje ljudima. Dakle, šejtani ne znaju tajne gajba i nisu u stanju o tome obavijestiti sahire i vračeve. Šejtani nisu ni u prošlosti znali apsolutni gajb, na što nam ukazuje Kur'an u kazivanju o smrti Sulejmana, a.s.:

**A kad smo odredili da umre, crv koji je bio
rastočio štap njegov upozorio ih je da je umro, i
kad se on srušio, džini shvatiše da ne bi na mucu
sramnoj ostali da su, gajb, prozreti mogli.**

(Es-Sebe, 14)

U ovom nas je ajetu Uzvišeni Allah obavijestio da je Sulejman, a.s., u trenutku smrti bio naslonjen na svoj štap i da je Uzvišeni njegovu smrt učinio skrivenom, gajbom, za ljude i džine. Džini nisu prestajali raditi i izvršavati ono što im je Sulejman naredio prije svoje smrti, sve dok Uzvišeni nije naredio da crv izjede njegov štap koji je potom toliko oslabio da nije mogao držati Sulejmana, a.s., koji je tek tada pao na zemlju. Tek tada su džini saznali da je Sulejman odavno bio mrtav, a to je Uzvišeni učinio zato da bi džini i ljudi znali da džini ne znaju gajb.

Džini su prije toga obmanjivali ljude tvrdnjom da oni znaju gajb i obavještavali ih o lažnim događajima koji se neće dogoditi. Jedan broj ljudi vjerovao im je smatrajući istinitim njihove laži o gajbu, njihova lažna obavještenja kao i ono što su pripisivali Allahovom Pravom putu, što ih je vodilo u nevjerovanje. Kur'an nam je jasno pokazao da džini uopće ne poznaju gajb i da šejtani, ma kolika bila njihova snaga, ne dostižu do znanja gajba. Prije objave Kur'ana mogli su slušati riječi objave i određenja na nebu, ali ni to nije podrazumijevalo znanje gajba nego slušanje nekih riječi koje su im omogućavale da nešto saznaju, dok su im druge stvari ostajale nepoznate, gajb. Kada je objavljen Kur'an, i to im je potpuno zabranjeno i onemogućeno, pa im je ostala samo mogućnost sihira i vradžbine, da ljudima nanose štetu, čemu su dvojica meleka Harut i Marut podučavali ljude. Dakle, tvrdnja sahira, opsjenara i astrologa da mogu ljude obavijestiti o gajb-stvarima ili da oni znaju gajb ništavna je tvrdnja koja nema nikakve osnove. Allahov Poslanik, s.a.v.s., rekao je:

Astrolozi lažu i onda kada pogode istinu.

Allahov nam je Poslanik, s.a.v.s., zabranio da vjerujemo astrolozima, vračarima i da odlazimo kod njih. Alija b. Ebu

Talib rekao je: "Sahiri su isti kao vračevi, a onaj ko ode vračaru pa mu povjeruje u ono što kaže odbacio je ono što je objavljeno Muhammedu, s.a.v.s."

Džini i šejtani znaju relativni gajb zbog njihove prirode, lahkoće njihovih pokreta i brzine njihovog kretanja iz mjesta u mjesto, a već smo rekli da je taj gajb ono što ja ne znam, ali to znaju drugi ljudi. Džini i šejtani pak ne mogu znati apsolutni gajb, a sve što ukazuje na suprotno jeste netačno. Opsjenari i vračari nastoje obmanuti ljude i navesti ih na pomisao da oni znaju gajb da bi ugrabili njihove imetke. Ta je tvrdnja samo sredstvo i varka u stjecanju nafake. Ako čovjek slijedi opsjenare i vračare, onda će ga šejtani prepuštati jedni drugima sve dok ne postane nevjernik.

Traženje pomoći od šejtana jeste put u nevjerovanje

Neki opsjenari tvrde da traže pomoć od džina putem vraćanja i zapisa. Mi tvrdimo da je to traženje pomoći i suradnja sa šejtanimi koji su džini otpadnici i pobunjenici protiv Allahovog puta. Priča se da u tim vraćanjima i zapisima moraju stajati izrazi nevjerovanja da bi šejtani pomogli astrologu ili sahiru. Mi ćemo kazati da nećemo o tome raspravljati jer svaki opsjenar i vračar to tvrdi, a većina njih su lašci.

Neko će pitati o sihiru koji se koristi u Indiji i drugim zemljama. Neki od tamošnjih sahira dovedu dijete pa ga zakolju pred ljudima, a potom se ono zdravo i čitavo vrati u život. Reći ćemo da je to sihir, što je vrsta stvaranja iluzije o čemu nas je obavijestio Kur'an. Jer, sihir je učinio da ljudi konopce i štapove sahira vide kao da su zmiје koje se kreću. Oni koji čine ta djela opsjene oči ljudi i unesu u njih strah, tako da ljudi vide ono što oni žele, ono što nije stvarnost, ali se ljudima čini kao da jeste.

Uzvišeni Allah obavijestio nas je o faraonovim sahirima i o misteriji onoga što su ljudi vidjeli, a što je nestvarno i što ne postoji.

Ponovit ćemo i potvrditi da je dobro za sve ljude u tome da ne uče sihir jer je Uzvišeni rekao:

Učili su ono što će im nauditi i od čega nikakve koristi neće imati...

(El-Bekara, 102)

Svako ko se bavi sihirom, ko podučava ljude sihiru ili ga on sam uči, ima loš završetak, njegova je nafaka mala i biva pogođen raznim nesrećama, jer sihir, kao što smo kazali, ne donosi nikakvu korist ili uspjeh.

Mi imamo obavezu da se u ovoj knjizi suočimo s temom koju izbjegavaju neki učenjaci, a to je slučaj jevreja koji je učinio sihir Allahovom Poslaniku, s.a.v.s. Mnogo se polemisalo o toj temi u raznoraznim krugovima. Mi ćemo kazati da je to što se dogodilo ustvari svjedočenje u korist Allahovog Poslanika, s.a.v.s., a ne protiv njega. Ukoliko precizno razjasnimo sve ono što se desilo i ako se osvrnemo na stvari koje su se dešavale prethodnim vjerovjesnicima, onda će nam ova tema biti mnogo jasnija i neće izazivati toliko polemike.

Peto poglavlje

Poslanik, s.a.v.s., i sihir

Kada govorimo o Allahovom Poslaniku, s.a.v.s., i sihiru, na samom početku moramo konstatirati da su svi Allahovi poslanici ljudi. Pošto su oni ljudi, onda potpadaju pod zakonitosti ljudi i ljudskih tijela. Stoga, kada Uzvišeni Allah hoće da učini vidljivim slabost Svojih stvorenja pred Njegovom snagom i moći, onda im omogućiti da se domognu Poslanika, ali potom budu nemoćni da mu naškode. Naprimjer, kada je narod Ibrahima, a.s., odlučio da ga spali u vatri, Uzvišeni ga je Allah mogao spasiti na mnogo načina. Mogao ga je sakriti od očiju nevjernika, pa ga oni ne bi vidjeli. Mogao mu je objaviti i obavijestiti ga o sigurnom utočištu, tako da ga ne pronađu i da im ne padne na pamet da se tu nalazi. Mogao je učiniti da u trenutku kada su Ibrahima doveli na lomaču padne kiša koja će ugasiti vatru i tako spasiti Ibrahima, a.s. Ali Uzvišeni je učinio da nevjernici pronađu Ibrahima, da ga uhvate i bace na vatru koja se je rasplamsala, a pri tome nije na nju spustio kišu. Potom se desila nadnaravnost, o čemu Uzvišeni kaže:

“O vatro”, rekosmo Mi, “postani hladna, i spas Ibrahimu!”

(El-Enbija, 69)

Nadnaravna stvar, mudžiza, desila se da bi svi ljudi znali da su nevjernici Ibrahima, a.s., bacili u vatru, a da ga ona nije spalila. Ibrahim, a.s., čovjek je koji se pokorava zakonitostima ljudi i ljudskih tijela i ukoliko bude bačen u vatru, treba da izgori. Da je on kojim slučajem melek, bilo bi moguće da ga vatra ne spali, jer su čuvari Džehennema meleki, o čemu Uzvišeni kaže:

**Kože će crnim učiniti, nad njim su devetnaest-
rica, Mi smo čuvarima vatre meleke postavili...**

(El-Muddessir, 29- 30)

Iz ovog ajeta saznajemo da meleke ne može spaliti vatra. Da je Ibrahim, a.s., kojim slučajem bio melek, njegov spas u trenutku kada je bio bačen u vatru ne bi bio nadnaravan događaj. Musa, a.s., Allahov je vjerovjesnik i sugovornik za koga je On htio da se susretne sa čarobnjacima sahirima. Uzvišeni je Musaa, a.s., pripremio za mudžizu i za sihir. Nadnaravnost ili mudžiza sastojala se u tome da štap postane stvarna zmija. Uzvišeni o tome kaže:

**"Baci ga, o Musa!", reče On. I on ga baci, kad on
- zmija koja mili.**

(Ta-Ha, 19-20)

To je bila priprema za mudžizu jer se je štap pretvorio u pravu zmiju tek kada ga je Musa bacio pred čarobnjake. Uzvišeni je želio da to Musaa, a.s., ne iznenadi, da se ne uplaši i ne uznemiri, pa ga je pripremio za ono što će se desiti. Potom ga je Uzvišeni pripremio za sihir s kojim će se suočiti. Uzvišeni je o tome rekao:

**"Baci štap svoj!" I kad vidje da se poput hitre
zmiје kreće, on uzmače i ne vrati se.**

(El-Kasas, 31)

Obratimo pažnju na to da Uzvišeni kaže:

...kao da je zmija...

što ukazuje na to da se štap nije pretvorio u zmiju, ali ga je Musa, a.s., vidio kao da je zmija, što je bila priprema za sihir čarobnjaka koji će potom učiniti da Musa vidi konopce kao da su zmije.

Musa, a.s., i sihir

Uzvišeni je Musaa, a.s., pripremio za susret sa sahirima faraona i za sve ono što će se desiti prilikom tog susreta, bilo da se radi o mudžizi koja će štap pretvoriti u stvarnu zmiju, bilo o sihiru s kojim će se suočiti. Šta se ustvari desilo kada se Musa suočio sa sahirima faraona? Uzvišeni u Kur'anu kazuje:

“Bacite vi!”, reče on, i odjednom mu se pričini da se konopi njihovi i štapovi njihovi, zbog vradžbine njihove, kreću.

(Ta-Ha, 66)

Obratimo pažnju na riječi Uzvišenog

...odjednom mu se pričini...

Musau, a.s., se ustvari samo pričinilo da su štapovi i konopci koje su bacili faraonovi sahiri postali zmije. Oni su opčinili Musaove oči, pa je on vidio njihove štapove i konopce u obliku zmija, ali ih nije vidio u njihovom stvarnom obliku. To potvrđuju i riječi Uzvišenog:

I Musa u sebi osjeti zebnju.

(Ta-Ha, 67)

Musa je osjetio zebnju, što je dokaz da su njegove oči bile opčinjene, jer da su konopci i štapovi faraonovih sahira doista bili zmijske, on ne bi osjetio toliki strah.

Zašto Musa uopće osjeća strah dok ispred sebe gleda konopce i štapove, koji nisu promijenili svoju prirodu ni suštinu? To je zbog toga što ih on mora vidjeti onako kako čarobnjaci faraona žele da mu se pričini, što se ne bi moglo desiti da sahiri nisu opsjenili njegove oči. Potom je Uzvišeni objavom podržao Musaa, a.s.:

“Ne boj se!”, rekosmo Mi, “ti ćeš, doista, pobijediti! Samo baci to što ti je u desnoj ruci, progutat će ono što su oni napravili, jer je ono što su oni napravili samo varka čarobnjaka, a čarobnjak neće, ma gdje došao, uspjeti.”

(Ta-Ha, 68-69)

Kada su bile opsihrene Musaove oči, Uzvišeni ga je podržao s objavom tražeći od njega da se ne plaši, da baci svoj štap da bi se upotpunila mudžiza. Musa se ipak uplašio i pored toga što ga je Uzvišeni pripremao za ono što će se desiti s čarobnjacima. To nije nikakav nedostatak jer je Musa samo čovjek, nad kim vladaju zakonitosti ljudskih bića ali ga Uzvišeni Allah pomaže i podržava.

Hadis o sihiru

Sada ćemo govoriti o Allahovom Poslaniku, s.a.v.s., i sihiru. Buhari u svome *Sahihu* (10/192) bilježi da se prenosi od Aiše, r.a., koja je kazala:

“Allahovog Poslanika, s.a.v.s., opsahirio je jevrej iz plemena Benu Zurejk, koji se zvao Lebid b. E'sam.”

Aiša pripovijeda da se Poslaniku, s.a.v.s., pričinjavalo da čini stvari koje u stvari nije činio.

“Jednoga dana ili noći molio je Allaha, potom ga ponovo molio, pa ga je ponovo molio. Zatim je rekao Aiši:

Da li si osjetila da mi je Allah dao odgovor na pitanje koje sam Ga pitao. Došla su mi dva čovjeka. Jedan je sjeo kraj moje glave, a drugi kod mojih nogu, pa je onaj koji je sjeo kraj moje glave kazao onom koji je bio kraj mojih nogu ili onaj koji je kraj mojih nogu onome koji je sjedio kraj moje glave: 'Od čega je bolestan ovaj čovjek?' 'On je opčinjen', odgovorio je. 'Ko ga je opčinio?' 'Lebid b. E'sam', odgovorio je. 'Pomoću čega?' 'Pomoću češlja i sasušenog izbačaja sperme muškarca.' 'Gdje je to?' 'U bunaru Zu Ervan.'”

Aiša dalje pripovijeda da je Poslanik, s.a.v.s., otišao do tog bunara sa svojim ashabima, i potom kazao Aiši:

“Tako mi Allaha, njegova voda kao da je rastopina, kane, a palme oko njega kao da postanu glave šejtanove.

Kazala sam mu: ‘Allahov Poslaniče, da li si spalio to što si našao?’

Ne, nisam, Allah me je izliječio, a nisam želio da ljudima prouzrokujem neko zlo. Naredio sam da to zakopaju.”

Ovdje se završava hadis koji prenose Buhari i Muslim. To što se desilo Allahovom Poslaniku izazvalo je veliku polemiku među učenjacima. Mi ćemo reći da je važno da je ovaj hadis pouzdan. To što je neko opsirio Allahovog Poslanika, s.a.v.s., ne utječe na uspješnost islamske misije i na vjerodostojnost Kur’ana. Uzvišeni je i ljudima i džinima uputio izazov da načine nešto slično Kur’anu:

Reci: “Kad bi se svi ljudi i džinovi udružili da sačine jedan ovakav Kur’an, oni, kao što je on, ne bi sačinili, pa makar jedni drugima pomagali.”

(El-Isra, 88)

A oni govore: “On ga izmišlja!” Reci: “Pa dajte vi jednu suru kao što je njemu objavljena, i koga god hoćete, od onih u koje mimo Allaha vjerujete, u pomoć pozovite, ako istinu govorite.”

(Junus, 38)

Izazov ljudima i džinima

Kur'an predstavlja izazov i za ljude i za džine. Šta je to što su uradili džini, a šta ljudi? Ljudi su se borili protiv Allahovog Poslanika, s.a.v.s., i nanosili mu nepravdu. Mučili su vjernike i javno očitovali svoje neprijateljstvo prema vjeri. Pokušavali su zabraniti ljudima da vjeruju i bili se urotili da ubiju Allahovog Poslanika, s.a.v.s. Sve te njihove pokušaje Uzvišeni je Allah osujetio. Propali su pokušaji ljudi u javnom očitovanju neprijateljstva prema vjeri kao i njihove urote koje su kovali u tajnosti. Preostalo je još da protiv Poslanika upotrijebe drugu snagu koja je jača i moćnija od ljudske, jer je ljudska snaga bila nemoćna u suočavanju s misijom Allahove vjere. Ta je snaga bila snaga džina. Uzvišeni Allah je želio da ljudima uputi izazov i putem neuspjeha džinske snage, da bi svi ljudi znali da ni ljudska ni džinska snaga neće potčiniti Allahovog Poslanika, s.a.v.s. Šta su učinili ljudi? Potpomogli su se sihirom, pa mu je Uzvišeni ukazao na to da su ga općinili, doveo ga do mjesta sihira i obavijestio ga o onome ko ga je opsihirio da bi čitav svijet znao da oni nisu u stanju da potčine i da ostvare nadmoć nad Muhammedom, s.a.v.s. Oni to nisu bili u stanju svejedno da li su ga javno napadali ili to krili, kovali urote da ga ubiju, ili se pak potpomagali drugim stvorenjima, džinima, jer ga je Uzvišeni Allah poslao, otkrio mu ono što će se desiti i uništio sve zavjere koje protiv njega kuju ljudi ili džini.

To nije optužba nego izazov

Činjenica da je jevrej opčinio Muhammeda, s.a.v.s., ne predstavlja optužbu protiv njega niti povod da se posumnja u njegovo poslanstvo. To je izazov ljudima i džinima da učine najviše što mogu protiv Allahovog Poslanika, s.a.v.s., nakon čega mu Uzvišeni Allah daje pobjedu nad njima. Uzvišeni je u vezi s Kur'anom i Pravim putem islama uputio izazov i džinskom svijetu. Da bi se ajet u kojem je upućen izazov ljudima i džinima obistinio, moralo je doći do istinskog izazova džinima, koji su nastojali potčiniti Allahovog Poslanika, s.a.v.s., ali su u tome doživjeli neuspjeh. Taj njihov neuspjeh morao je biti objelodanjen da bi i ljudi i džini kojima je Poslanik, s.a.v.s., poslan znali da ga udružene zavjere džina i ljudi neće potčiniti.

Da se kojim slučajem opčinjavanje Poslanika, s.a.v.s., desilo u tajnosti i da za njega nisu saznali ljudi, onda bi neki kazali kako je Kur'an izazov ljudima i džinima, pa su se ljudi odazvali tom izazovu, suprotstavili se islamu i u tome doživjeli neuspjeh, dok se džini nisu odazvali, a da jesu možda bi i pobijedili. Uzvišeni je želio da potvrdi da bi i džini doživjeli neuspjeh ukoliko bi se odazvali izazovu koji je uputio Kur'an.

Nadnaravnost Hidžre

Moramo obratiti pažnju na to da su i džini i ljudi više puta kovali zavjeru protiv Allahovog Poslanika, s.a.v.s. U noći početka Poslanikove Hidžre mnogobošci su skovali zavjeru da ga ubiju. Na sastancima na kojima je planirana ta urota učestvovali su zajedno i ljudi i džini šejtani. Uzvišeni je Allah želio da u svemu što su tajno planirali uputi izazov mnogobošcima. Način tog izazova morao je pokazati Božansku snagu koja će sačuvati Allahovog Poslanika, s.a.v.s. Uzvišeni nije htio sakriti Poslanika, s.a.v.s., na sigurno mjesto do kojeg nevjernici neće stići, već ga je ostavio u njegovoj kući, što su nevjernici znali.

Uzvišeni nije želio učiniti da Njegov Poslanik, s.a.v.s., izađe iz svoje kuće prije dolaska snažnih ratnika koji su uvježbani da izvrše urotu ubistva Allahovog Poslanika. Ti ljudi su došli, opkolili njegovu kuću dok je on u njoj bio. Tako su se ispunili svi sastavni dijelovi urote ubistva. Allahov Poslanik, s.a.v.s., spava u svojoj kući, a ljudi koji su došli da ga ubiju opkoljavaju kuću. Šta se potom desilo? Kada je Allahov Poslanik, s.a.v.s., izašao iz svoje kuće, Allah je oduzeo vid ljudima koji su došli da ga ubiju i učinio da zaspu. Poslanik, s.a.v.s., uzeo je pregršt prašine i zasuo njihova lica. Njihovi

pogledi su se zamaglili, niko od njih se nije ni pomakao s mjesta niti je osjetio da je Allahov Poslanik već na putu ka pećini.

To je bila Božanska nadnaravnost, mudžiza, koja je istinski izazov za nevjernike. Da se Poslanik kojim slučajem sakrio na mjesto koje oni ne znaju, oni bi kazali: “Da smo ga našli, mi bismo ga ubili”. Da je kojim slučajem izašao iz svoje kuće prije dolaska nevjernika, kazali bi: “Da smo došli do njegove kuće dok je on bio u njoj, mi bismo ga ubili”. Oni su, pak, znali mjesto na kojem je on spavao u svojoj postelji, ali nisu bili u stanju ubiti ga. Poslanik je živ i zdrav izašao iz svoje kuće.

Sahir postavljen Poslaniku pokazao je također nemoć nevjernika

Isto je i s kazivanjem o sihiru. Da ljudi koji su se borili protiv Poslanika nisu kojim slučajem upotrijebili sihir i da nisu zatražili pomoć od džina, kazali bi: "Da smo upotrijebili sihir, mi bismo ga pobijedili". Da je Uzvišeni Allah kojim slučajem uništio taj sihir prije nego što se i pojavio, nevjernici bi kazali: "Da sihir nije bio uništen, mi bismo pomoću njega imali drugačiji ishod". Ali Uzvišeni je Allah htio da se ljudi u borbi protiv Poslanika potpomognu sihirom i džinima i da općine njegove oči, kao što su bile općinjene oči Musaa, a.s., prije toga. Potom, Uzvišeni Allah ukazuje Svome Poslaniku na mjesto gdje je postavljen sihir da bi ga on uništio, na čovjeka koji je postavio sihir da bi to svi muslimani znali. Dakle, događaj sihira nije nanio štetu, već korist Allahovom Poslaniku, s.a.v.s. On nam je potvrdio da su se džini odazvali izazovu da napadnu Poslanika, i da mu je Uzvišeni Allah dao pobjedu nad njima. Sihir kojem je bio izložen Poslanik, s.a.v.s., bio je istovjetan onome kome je bio izložen Musa, a.s. To je sihir iluzije koji djeluje samo na oči, a ne na razum, srce i druge organe tijela.

Nadam se da smo ovim izložili naše misli vezane za razumijevanje kazivanja o sihiru postavljenom Allahovom Poslaniku, s.a.v.s. Nakon ovoga u našem istraživanju teme dolazimo do riječi Uzvišenog:

**...ali nisu time mogli nikome bez Allahove volje
nauditi.**

(El-Bekara, 102)

Iz ovog ajeta vidimo da je Uzvišeni Allah bio milostiv prema Svojim robovima. Iako je nekim Svojim stvorenjima dao moć da se potpomognu šejtanim u nanošenju štete i zla ljudima, On je samo za Sebe zadržao dozvolu za nanošenje štete. Od nas je u isto vrijeme zatražio da od Njega tražimo zaštitu od sihira, a mi smo prethodni ajet uvrstili u dovu za zaštitu protiv sihira i zavisti.

Dova za zaštitu od sihira i zavisti

*Allahumme inneke kad akderte ba'da halkike
ales-sihri veš-šerri lākinneke ihtefazte li-zātike
bi-iznid-darri fe e'ūzu bi-mā ihtefazte bihī
mimma akderte 'alejhi bi-hakki kavlike: ve ma
hum bi-dārrīne bihī min ehadin illā bi-iznillah.*

“Gospodaru moj, Ti si nekim Svojim stvorenjima dao sposobnost da čine sibir i zlo, ali si samo za Sebe zadržao dozvolu da se zlo desi. Ja od Tebe tražim zaštitu onim što si zadržao za Sebe od onoga za šta si stvorenja učinio sposobnim shodno Tvojim riječima:

Ali nisu time mogli nikome bez Allahove volje nauditi.”

(El-Bekara, 102)

Neki će se ljudi pitati kako to sibir može biti osujećen i uništen? Mi ćemo im kazati da se nešto slično tome dešava i u našem materijalnom životu, gdje ljudi uvijek ne uspijevaju u svojim nakanama. Pretpostavimo da neko želi da me ubije, pa mu Uzvišeni Allah da snagu i moć da kupi pištolj kojim će me ubiti. Potom mu dadne moć da nauči pucati, pa mu omogućiti da se sa mnom suoči na pustom mjestu na kojem nema nikoga.

Dakle, Uzvišeni mu je dao sve mogućnosti uspjeha, ali da li to znači da je on stvarno sposoban da me ubije? Ne, nije. Njegova ruka može zadržati u trenutku otvaranja vatre, pa da me metak ne pogodi. Može me Allah nadahnuti, da se pomjerim desno ili lijevo pa da me metak promaši. Mogu se iznenada nagnuti ili skočiti. Negdje u blizini može iznenada zalajati pas strašnim glasom, što će unijeti strah i u njegovo i u moje srce, pa da se ništa ne dogodi. U životu ima mnogo takvih primjera.

Zar nismo čuli o ubici koji je krenuo da ubije nekoga, pa je pogriješio i u tami ubio drugog čovjeka, ili o čovjeku koji je pokušao udariti nekoga pa je došao drugi čovjek koji se je umiješao u njihovu svađu, pa se nikome ništa nije dogodilo. Stoga moramo uzeti u obzir da samo ispunjavanje uvjeta za nešto ne znači da će se to nužno i dogoditi, jer je iznad svih uvjeta volja Onoga Koji ih je postavio a ona je ta koja čini da se nešto dogodi ili ne dogodi, bez obzira na to da li su se uvjeti za događanje ispunili ili ne.

Nekada se desi da lađa potone u moru i da se ispune svi uvjeti da svi njeni putnici budu potopljeni zajedno s njom. Ali volja Uzvišenog Allaha učini da se jedan ili dva čovjeka uhvate za bure koje pluta na površini koje ih dovede do obale. Može se desiti da se kuća sruši, i da ruševine usmrte sve njene stanovnike, ali drvena korpa spasi čovjeka koji je pod njom spavao. Ta korpa bude uzrokom dotoka zraka i sprečavanja urušavanja i razmrskavanja glave čovjeka. Nekada se kuća sruši na sve svoje stanovnike. Dođu spasioci pa iz ruševina izvuku neke žive, a neke mrtve ljude, i pored toga što su živjeli u jednoj kući i bili izloženi istim okolnostima.

Hiljade drugih primjera potvrđuju da Allahova dozvola čini da se nešto desi zajedno s upotpunjenjem materijalnih uvjeta dešavanja i da Allahova dozvola također čini da se nešto desi i onda kada ne postoje materijalni uvjeti dešavanja.

Čin pripada samo Allahu

Nekada se čovjek nađe na mjestu dalekom od bilo kakve opasnosti, ali do njega dođe zalutali metak s nepoznatog mjesta koji ga ubije. Desi se da čovjek dođe na neko mjesto da se zaštiti od očekivane opasnosti, da uđe, naprimjer, u pećinu ili podrum da bi se zaštitio od nekoga ko ga progoni i ko mu želi nanijeti zlo, pa u toj pećini ili podrumu naide na zmiju ili divlju životinju koja ga usmrti, ili pak vlasnik tog podruma pomisli da je to lopov koji mu želi naškoditi, pa na njega otvori vatru.

Dakle, taj se čovjek spasio od očekivane ili moguće opasnosti suočavajući se sa stvarnom opasnošću. Čovjek vjernik stalno mora imati na umu da je njegova moć i sposobnost ograničena, a da je Allahova moć i snaga bezgranična. Ne treba se nikada prepustiti iluziji da postoji čovjek ili šejtan koji mu može naškoditi i nanijeti mu zlo bez Allahove volje i dozvole.

Uzvišeni je skrenuo našu pažnju na to da ni sihir ni bilo šta drugo ne može nikome nanijeti štetu bez Allahove dozvole, i da se šteta dešava samo onda kada to želi Uzvišeni Allah.

Uzvišeni je rekao:

Učili su ono što će im nauditi i od čega nikakve koristi neće imati iako su znali da onaj koji tom vještinom vlada neće nikakve sreće na onom svijetu imati. A doista je jedno ono za što su se prodali, kad bi samo znali.

(El-Bekara, 102)

Već smo govorili o tome da sihir nanosi štetu i sahiru i onome kome se čini sihir. Pojasnili smo kako sahira pogađaju nesreće, kako umire ponižen i prezren, prepun gorčine, tuge, otuđenosti i potpunog razočarenja. Meleki koji su ljude podučavali sihiru svakome onome ko je želio da ga nauče kazali su:

Mi samo iskušavamo, i ti ne budi nevjernik!

(El-Bekara, 102)

Ali, čovjek je prema sebi nepravedan i lahkomislen, učio je sihir misleći da je time kupio nešto čime će steći imetak, a nije bio svjestan da je time prodao sebe za zlo, da je stekao vlastitu štetu i izgubio i ovaj i budući svijet.

Sihir ne povećava čovjeku šanse za uspjeh u životu, nego ga vodi u nevjerovanje, u gubitak ovoga i budućeg svijeta. Stoga nas je Uzvišeni upozorio da su oni koji se bave sihirom time kupili ono što je najgore na ovome svijetu i da su time prodali sebe da bi postigli nevjerovanje, siromaštvo i kaznu na budućem svijetu.

Također smo govorili o sihiru kojem je bio izložen Allahov Poslanik, s.a.v.s. Govorili smo i o tome da je Musa, a.s., bio opčinjen sihirom tokom suočavanja s faraonovim sahirima, pa mu je Uzvišeni Allah pomogao. Govorili smo i to da je sihir kojem je bio izložen Allahov Poslanik, s.a.v.s., upotpunio izazov koji je ova vjera uputila džinima. Uzvišeni

je Svome Poslaniku ukazao na onoga ko je napravio sihir kao i na samo mjesto gdje je on postavljen. Taj događaj nije nanio štetu Poslaniku i njegovoj misiji, već joj je koristio. Potom smo govorili o tome da je Uzvišeni Allah odredio da sihir može nekome naškoditi samo po njegovom dopuštenju, tako da sahir ne nanosi nikome štetu bez Allahovog dopuštenja.

Ostalo nam je da još progovorimo o drugoj sili koja nam je skrivena. Uzvišeni nas je na nju upozorio, a ona se zove zavist.

Šesto poglavlje

Zavist

Prije nego što završimo priču o sihiru, trebamo reći nešto i o zavisti jer je zavist, isto kao i sihir, jedna od skrivenih sila u univerzumu. Da nas Uzvišeni Allah nije o njoj obavijestio u Kur'anu, mi je ne bismo poznavali, jer nam je ona u svim svojim oblicima skrivena. Zavist predstavlja želju za nestankom neke blagodati koju neko drugi posjeduje, iako sam zavidnik od tog nestanka nema nikakve koristi.

Nekada čovjek može željeti da neko izgubi neku blagodat da bi je on prigrabio za sebe, ili pak može raditi na tome da neko izgubi blagodat da bi je on prisvojio za sebe, ali to nije zavist jer zavidnik želi nestanak blagodati kod drugog čovjeka, iako on od toga nema nikakve koristi.

Nema nikakave sumnje u postojanje zavisti. Uzvišeni je spominje u Kur'anu i ona predstavlja zlo sila gajba koje nanose štetu ljudima. Stoga je Uzvišeni tražio od nas da od Njega zatražimo pomoć protiv zavidnika:

...i od zla zavidljivca kad zavist ne krije.

(El-Felek, 5)

Zavist ne možemo vidjeti očima, ali ta njena neprimjetnost čini je djelotvornom i žestokom. Naprimjer, najsitniji mikrobi najsnažnije djeluju na tijelo čovjeka i oni su najsnaž-

niji prilikom otpora lijeku koji se ubrizgava u tijelo. Razvitak nauke omogućio je da možemo neke stvari uvećati hiljade i milione puta, što je ljudima otkrilo mikrobe i stvari koje su krajnje sitne, ali je njihovo djelovanje na čovjeka vrlo snažno. To što neke stvari koje su vezane za zavist ne vidimo, ne znači da one nemaju utjecaja ili da je njihov utjecaj na čovjeka slab.

Da bi sebi približili ovu temu, reći ćemo da su usljed napretka nauke otkrivene mnoge vrste zraka, a jedna od tih otkrivenih vrsta jesu i laserske zrake. Laserske zrake upotrebljavaju se i primjenjuju u značajne naučne svrhe. One su jedno od najpreciznijih sredstava za mjerenje, ali se upotrebljavaju i za vrlo suptilne hirurške zahvate, tako da se operacija izvrši bez hirurškog skalpela i bez prolijevanja i jedne kapi krvi. Te zrake probijaju najsloženije i stvari koje je najteže probiti.

Savremena medicina počela se koristiti laserskim zrakama u brojnim područjima. Da li, i pored te velike upotrebe, bolesnik koji se liječi ili nad kojim se izvodi operacija laserskim zrakama vidi te zrake? Da li ih prepoznaje prilikom ulaska u njegovo tijelo? On ih ne vidi, ali je njihov utjecaj na unutrašnjost tijela jači od utjecaja hirurškog skalpela.

Dakle, postoje stvari koje su skrivene od očiju, koje mogu ući u tijelo i proizvesti veći utjecaj na tijelo od hirurškog skalpela. Otkuda bi čovjek znao da iz oka zavidnika ne izlaze zrake koje žešće uništavaju tjelo, čiji je utjecaj veći i od samih laserskih zraka, i koje ulaze u tijelo čovjeka čineći stvari kojih sam čovjek nije svjestan? Zar nam saznanja o laserskim zrakama ne mogu približiti ono šta izaziva oko zavidnika? Zar nam to ne može predočiti stvarnu osjetilnu sliku i time nam približiti jednu od slika gajba koju ne osjećamo niti opažamo.

Zar nismo opazili gnjevnog čovjeka o kome smo kasnije kazali da su mu oči zaiskrile iz neprijateljstva, zlobe ili nečega drugoga? Odakle čovjeku takvi izrazi? Da li postoji istinsko zlo ili materijalno zlo koje vidimo svojim očima? Ili je to, pak, osjećaj koji doživljavamo iako ne vidimo ispred sebe materijalne stvari koje nas upućuju na to zlo. Niko i ništa nam ne pokazuje materijalno zlo koje izlazi iz očiju ljudi niti to zlo ima utjelovljen oblik koji možemo vidjeti. Ali osjećaj u nama kazat će nam da osjećamo neki utjecaj koji nije materijalan, isto kao što bolesnik osjeća utjecaj laserskih zraka na svome tijelu, ali ih ne vidi.

Cjelokupno slikovito poređenje koje sam spomenuo jeste samo pokušaj približavanja i pojašnjenja istinskog značenja zavisti.

Zavist je nešto što realno postoji

Kur'an je potvrdio da je zavist stvarna i da čovjeku nanosi zlo. Činjenica da nam ona nije uvijek vidljiva ne čini je bezopasnom, jer, kao što smo kazali, male stvari mogu biti surovije i djelotvornije od velikih. Surovost i žestina nisu nužno uvjetovani količinom neke materije već dubinom njenog djelovanja i djelotvornosti.

Zavist i sihir jesu nevidljiva zla koja su istovjetna s vidljivim oblicima zla, iako su njihovi instrumenti krajnje suptilni, ali u isto vrijeme i krajnje surovi.

Negativno zračenje iz zavidljivca izlazi samo u trenucima zavisti i mržnje. Uzvišeni Allah rekao je:

...i od zla zavidljivca kad zavidi!

(El-Felek, 5)

Odatle znamo da čovjeku zavidnost može donijeti nevolju i da je to zlo od kojeg trebamo tražiti zaštitu Uzvišenog Allaha.

U svakom čovjeku postoje nagoni za mržnju i netrpeljivost. Ukoliko se oni rasplamsaju, onda se u čovjekovom organizmu poveća nivo supstanci koje uzburkavaju krv čovjeka. U tom se stanju javlja zavist. Uzvišeni Allah naredio nam je iz Svoje

milosti da od Njega tražimo zaštitu od skrivenih zala kao što su mržnja i zavist.

Ako je naše vjerovanje u Allaha jako, onda ćemo se obratiti Njemu, od Njega zatražiti zaštitu, pa će nas On od svega toga spasiti i sačuvati. Ali ono što produžava djelovanje mržnje, zavisti i sihira jeste to što mi u tim situacijama ne tražimo utočište kod Allaha. Ukoliko nas zadesi neka nevolja, onda pribjegavamo ljudskim snagama. Ukoliko čovjek bude pogođen sihirom, on ide od jednog do drugog sahira nastojeći da poništi djelovanje sihira. Da se kojim slučajem obratio Uzvišenom Allahu, iskrena srca, On bi učinio da sahir i njegovo djelovanje budu uništeni.

Isto je i sa zavišću. Mi pokušavamo da se od nje zaštitimo pribjegavajući hamajlijama i zapisima ili drugim stvarima kao što je potpomaganje plavom školjkom i slično. Sve te hamajlije ne mogu donijeti ni štetu ni korist, ne otklanjaju zavist niti uklanjaju sahir. Traženje pomoći od takvih predmeta jedan je vid mnogoboštva, na što upozoravamo ljude, jer svaki čin u univerzumu pripada samo Uzvišenom Allahu, samo On radi ono što hoće. Ukoliko tražimo zaštitu, otklanjanje zla ili nečega drugoga od nekoga drugoga mimo Allaha, onda činimo jednu vrstu mnogoboštva. Uzvišeni nam je u Svojoj knjizi naredio da od svakog zla od Njega tražimo zaštitu:

Reci: "Utječem se Gospodaru svitanja od zla onoga što On stvara, i od zla mrkle noći kada razastre tmine, i od zla onoga ko u uzlove puše, i od zla zavidljivca kad zavidi!"

(El-Felek)

Reci: "Tražim zaštitu od Gospodara ljudi, Vladara ljudi, Boga ljudi, od zla šejtana-

napasnika, koji zle misli unosi u srca ljudi, od džinova i od ljudi!"

(En-Nas)

Uzvišeni Allah uputio je naredbu Svome Poslaniku, s.a.v.s., riječima: "Reci", i ta se naredba odnosi i na ostale ljude.

Mi trebamo obratiti pažnju na to da se putem sure El-Felek obraćamo Uzvišenom Allahu i od Njega tražimo pomoć u stvarima u kojima naša volja ne može biti djelotvorna, nad kojima nemamo utjecaja, i u kojima nismo u mogućnosti da sami od sebe otklonimo štetu i nevolju. Putem sure En-Nas obraćamo se Uzvišenom Allahu i od Njega tražimo pomoć u stvarima u kojima dolazi do izražaja naša volja, ali se bojimo da ćemo pred njihovim izazovima biti slabi.

Zaštita se traži od Allaha

Uzvišeni Allah kaže:

Reci: "Utječem se Gospodaru svitanja".

Svitanje, felek, podrazumijeva zoru ili svjetlo koje dolazi da bi uklonilo tamu. Kao da time tražimo zaštitu putem svjetla Uzvišenog i Slavljenog Allaha da od nas ukloni tamu zla i neistine i da nam Allahovo svjetlo osvetli put Istine.

Traženje zaštite ovdje predstavlja utjecanje Uzvišenom Allahu od stvari od kojih čovjek osjeća strah i koje ugrožavaju njegovu sigurnost i spokojstvo. Čovjek nije u stanju da se tim stvarima suprotstavi svojim snagama i stoga traži zaštitu od Onoga koji može ukloniti to zlo.

Pošto je Uzvišeni Allah od nas tražio da od Njega tražimo zaštitu, onda mi primjenjujemo Allahov propis i slijedimo Njegov put te od Njega tražimo zaštitu. Allahov je put svjetlo i uputa čovjeku u njegovom životu. El-Felek je svjetlo koje uklanja tamu. Uzvišeni je Allah svjetlo nebesa i Zemlje i On je Taj Koji u srca ljudi unosi svjetlo da bi ih uputio k vjerovanju i čvrstom uvjerenju. On je Taj Koji je stvorio svjetlo u Svome univerzumu da bi nas uputio na ispravan put u životu.

Kada nam je Uzvišeni Allah naredio da od Njega tražimo pomoć, rekao je:

...od zla onoga što on stvara.

Potrebno je da se malo zadržimo na ovim riječima. Uzvišeni nije stvorio zlo koje je u vezi sa čovjekom, ali je stvorio ono što će nam koristiti u našem životu. Čovjek je taj koji svojim slobodnim izborom prouzrokuje zlo, grijeh i ono što uništava svijet. Uzvišeni Allah nam u Kur'anu daje primjer o značenju zla:

A od plodova palmi i loze pripremate piće i hranu prijatnu. To je, doista, dokaz onima koji pameti imaju.

(En-Nahl, 67)

Uzvišeni Allah nam u ovom ajetu ukazuje na to da je stvorio hurme i grožđe da ih ljudi jedu, ali su ljudi tu lijepu hranu pretvorili u zlo time što su od njih napravili vino i rakiju. Ukoliko pogledamo oko sebe, naći ćemo da zlo izvire iz čovjekove zloupotrebe nekih stvari, a ne iz samih stvari. Nož, naprimjer, koristi čovjeku u mnogim stvarima, ali smo u mogućnosti da ga pretvorimo u zlo ako njime ubijamo ljude.

Televiziju, naprimjer, možemo koristiti u naučne svrhe, što nesumnjivo ljudima donosi korist, ali je ljudi pretvaraju u zlo prikazujući na njoj ono što je zabranjeno i ono što izaziva zlo.

Jezik, naprimjer, možemo koristiti da njime svjedočimo da nema drugog boga osim Allaha i da je Muhammed Njegov poslanik, da njime učimo Kur'an, ali ga ljudi pretvaraju u zlo onda kada njime izgovaraju riječi nevjerovanja, neka nas Uzvišeni od toga sačuva, ili kada njime odvrćaju od Allahovog puta, kada njime lažno svjedoče i tome slično. Koristi koje ruke donose čovjeku se ne mogu nabrojati, ali

ih možemo pretvoriti u zlo onda kada njihova uloga postane ubijanje, nanošenje zla drugima ili činjenje zabranjenih stvari. Zlo je proizašlo iz ljudske zloupotrebe onoga što je Allah ljudima u korist stvorio. Time smo saznali značenje časnog ajeta:

...od zla onoga što on stvara.

Uzvišeni u narednom ajetu kaže:

...i od zla mrkle noći kada razastre tmine.

Noć svojom tamom čovjeka čini nemoćnim da se zaštiti jer u tami ne vidi ono što mu se sprema. Moguće je da će se njegov neprijatelj prikriti u tami i ubiti ga. Može se pojaviti zmija ili otrovni insekt koje ne vidi, pa će mu nanijeti bol. Noć je predviđena za smiraj, odmor i san. Kada čovjek spava, onda je nemoćan braniti se i stoga mu je potreban neko ko će ga tada čuvati i štititi.

Zbog toga se i zaštitne snage u noći povećavaju. Za policajce se kaže da oni ne spavaju radi zaštite i čuvanja sigurnosti građana jer je danju čovjek u stanju da sam sebe čuva, dok mu je u noći potreban neko ko neće spavati radi njegove zaštite i sigurnosti.

Zlo onoga koji u uzlove puše

U nastavku kur'anske sure El-Felek Uzvišeni kaže:

...i od zla onoga koji u uzlove puše”,

što znači od zla koje izazivaju spletke sahira. Oni koji u uzlove pušu jesu sahiri. Kažu da sahiri vežu čvoriće pa u njih pušu i time aktiviraju zlo sihira.

Na kraju ove kur'anske sure Uzvišeni kaže:

...i od zla zavidljivca kad zavidi,

što znači od zla tih skrivenih sila koje ljudima nanose nevolju i štetu. To su sile koje pune srca ljudi mržnjom, a onaj ko mrzi i ko zavidi učinit će nešto stravično: spalit će kuću onoga koga mrzi i kome zavidi, ili će nanijeti zlo njemu, njegovoj djeci, ili će pak uništiti njegov imetak. Ništa tako jako kao mržnja i zavist ne uništava i ne nanosi bol.

Zavist je u proturječnosti s vjerovanjem jer je ona znak nezadovoljstva odredbom Uzvišenog Allaha, i onim što je Allah dosudio tebi, i onim što je dosudio drugim stvorenjima.

Uzvišeni Allah darovao je ljudima Svoje blagodati i Svoju pravednost. Ali na veliku žalost mi gledamo samo na blagodat imetka, a zaboravljamo sve druge blagodati.

Blagodat je zdravlja, naprimjer, jedna od najvećih Allahovih blagodati darovanih ljudima, jer kakva bi bila korist u blagu čitavog svijeta ako bi bio nepokretan, nemoćan, vezan za svoju postelju, ako se ne bi mogao pokrenuti. Oko tebe su sve blagodati, ali nisi u stanju u njima uživati.

Kakva je korist u imetku ako bi ti Uzvišeni Allah uskratilo blagodat vida, pa ništa od ljepota ovoga svijeta ne bi vidio. Kakva je korist u imetku ukoliko ne bi mogao da zakoračiš ni jedan korak bez pomoći drugih ljudi, a ako te ostave, ti se o nešto zapleteš, pa te to razmrska.

Kakva bi bila korist od imetka ako ti nije darovana blagodat sluha, pa nisi u stanju da razumiješ ono što se oko tebe zbiva, ili ako ne možeš govoriti, stjecati znanje, napredovati u životu ili poznavati smisao života.

Kakva bi bila korist od imetka ukoliko si uskraćen blagodati razuma, pa si postao lud ili mentalno zaostao, što će tvoj život pretvoriti u pakao, ma koliko bilo tvoje bogatstvo.

Kakva bi bila korist od imetka ukoliko si iskušan životnim nesrećama, pa ti sva djeca pomru ili te svi ljudi zamrže, tako da nisi u stanju sigurno živjeti.

Zar nismo bili svjedoci svrgavanja vladara i kraljeva koje su njihovi narodi zbacili s vlasti. Otišli su iz svojih zemalja tražeći utočište da bi se spasili od smrti. Ali većina država svijeta odbila je dati im pravo na azil. Zemlja im je, i pored svih svojih prostranstava, postala tijesna. Oni su nastavili živjeti poniženi u izgnanstvu ili u neprekidnom strahu. Oni ne spavaju po noći iz straha da ih se ne domognu njihovi neprijatelji. Nekada imetak bude kazna i nesreća i dovede do ovisnosti o opojnim drogama i sličnim stvarima.

Zavist zbog blagodati koja je darovana drugome

Mi ljudima ne moramo zavidjeti zbog njihovog imetka, jer nam je Uzvišeni Allah darovao blagoslov time što je učinio da nam malo imetka bude dovoljno. Dao nam je blagoslov u našoj djeci pa su ona naša radost, dok su djeca bogatih ljudi često nepokorna i često izazivaju gnjev svojih roditelja. Uzvišeni nam je darovao miran i stabilan život, dok je bogatim ljudima dao život prepun stalnih uzbuđenja koja nemaju kraja.

Bilo kako bilo, zavist je nezadovoljstvo Allahovom odredbom i određenjem, a mi smo dužni biti njome zadovoljni, trebamo zahvaljivati Allahu na svemu onome što nam se desi. Uzvišeni nas upozorava da ne trebamo tugovati zbog toga što nas je nešto zaobišlo jer u tome može biti zlo koje je Uzvišeni od nas udaljio, a upozorava nas i na to da se ne veselimo zbog onoga što nam bude darovano jer ta stvar kojoj se radujemo može biti zlo po nas. O tome Uzvišeni kaže:

Nema nevolje koja zadesi Zemlju i vas, a koja nije, prije nego što je damo, bila zapisana u Knjizi, a to je Allahu, uistinu, lahko, da ne biste tugovali za onim što vam je promaklo, a i

**da se ne biste previše radovali onome što vam
On dadne. Allah ne voli nikakve razmetljivce,
hvalisavce.**

(El-Hadid, 22-23)

Kada je čovjek zadovoljan Allahovom odredbom, On mu dadne blagoslov u njegovoj vjeri i ovosvjetskim poslovima.

Stigli smo do završetka ove knjige da bi saznali da su sahir i zavist skrivene sile u univerzumu koje postoje. Uzvišeni Allah nas je o njima obavijestio i objavio nam u Kur'anu ajete koji će nas čuvati od zla tih sila. Tražio je od nas da od Njega tražimo zaštitu od njih. Onaj ko svake noći uči sure zaštitnice, a to su sure El-Felek i En-Nas, Allah će ga štititi i čuvati.

Ajetul-kursi jeste, isto tako, zaštita za onoga ko ga uči od svakog zla. Ova nam je knjiga pokazala da nam je dužnost slijediti Allahov put, Njemu se obraćati i od Njega pomoć tražiti.

Molimo Uzvišenog Allaha da nas sačuva od svakog zla i na ovom i na budućem svijetu i da nam da napredak u našoj vjeri i ovosvjetskim poslovima. On doista sve čuje i uslišava dove Svojih robova!

Sadržaj

Prvo poglavlje

Tajne sile u kosmosu	7
Šta je to skriveno od nas.....	10
Postojanje i znanje	13
U kosmosu postoje znakovi.....	16
Spoznaja postojanja	18
Brojne su snage u univerzumu.....	20
Allahova pažnja.....	23

Drugo poglavlje

Šta je to sihir?.....	29
Varka očiju.....	32
Čarobnjaci i mudžiza	34
Faraon i čarobnjaci	37
Metode zastrašivanja	39
Moć sihira ili podrška šejtana	41
Šejtani mogu imati različite likove	43
Zakon pretvaranja.....	45
Kraljica Sabe i džin	46
Sposobnosti džina i mogućnosti čovjeka.....	49
Status onoga ko se bavi sihirom.....	51

Treće poglavlje

Harut i Marut	55
Iskušenje i u dobru i u zlu.....	57
Zašto dva meleka?	59
Sihir i Sulejman, a.s.....	62
Šejtani ljude poučavaju sihiru	65
Šejtani objavljuju štíćenícima svojim	67
Koliko šejtan zna o svijetu gajba.....	69
Sulejman - vjerovjesnik i vladar	72
/ Sihir i dominacija na dunjaluku	74
Vlast Sulejmanova i vjerovanje ljudi	77

Četvrto poglavlje

Sihir donosi štetu, a ne korist	83
Traženje pomoći od džina	
ne donosi nikakvo dobro	86
Rastavljanje muža od žene.....	89
Ne postoji "kako" u stvarima koje se tiču gajba.....	92
Osoba koja se bavi sihirom ne poznaje gajb.....	95
Džini ne znaju ono što je gajb (skriveno)	97
Traženje pomoći od šejtana	
jeste put u nevjerovanje.....	100

Peto poglavlje

Poslanik, s.a.v.s., i sihir.....	105
Musa, a.s., i sihir.....	108
Hadis o sihiru	110
Izazov ljudima i džinima.....	112
To nije optužba nego izazov.....	113
Nadnaravnost Hidžre	114
Sihir postavljen Poslaniku	
pokazao je također nemoć nevjernika	116
Dova za zaštitu od sihira i zavisti.....	118
Čin pripada samo Allahu	120

Šesto poglavlje

Zavist	125
Zavist je nešto što realno postoji.....	128
Zaštita se traži od Allaha	131
Zlo onoga koji u uzlove puše.....	134
Zavist zbog blagodati koja je darovana drugome	136